

24th January 1972] [திரு. கே. ராஜாராம்]

பார்த்தேன். இதில் அரசாங்கத்தின் நிலை என்ன? அப்பீல் செய்யப் போகிறார்களா அல்லது அந்த உத்திரவை ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, ஒவ்வொரு பதிவு அனுவலகத்திற்கும் 'கைடு லைன்' என்று சொத்து மதிப்பைத் தயாரித்துக் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தோம். அப்படிக் கொடுத்து விட்டிருப்பது சரியல்ல என்ற அளவிற்கு தீர்ப்பு அளித்திருப்பதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி படித்தோம். உயர் நீதி மன்றத் தீர்ப்பின் காப்பி இன்னும் வந்து சேரவில்லை. வந்ததற்குப் பிறகு அரசு பரிசீலித்து முடிவு எடுக்கும்.

V. DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

திரு. வி. தங்கபாண்டியன்: தலைவரவர்களே, "1972-ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 22-ம் நாள் ஆளுநர் அவர்கள் சட்ட மன்றத்தின் கூட்டுப் பேரவையில் உறுப்பினர்களுக்கு உரை @ நிகழ்த்தியதற்காக தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய நன்றியை ஆளுநருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்" என்று முன்மொழிகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை: இதை நான் வழிமொழிகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

"That a humble Address be presented to the Governor that the Members of the Tamil Nadu Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 22nd January 1972".

திரு. வி. தங்கபாண்டியன்: மேலவைத் தலைவரவர்களே, மேதகு ஆளுநர் அவர்கள் இந்தக் கூட்டுக் கூட்டத்தில் தமிழ் நாட்டினுடைய ஆட்சிப் பொறுப் பிலிருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சாதனைகளை விளக்கி, அதற்கு முன்னுரையாக இந்தியத் துணைக் கண்டம் சென்ற ஆண்டு இறுதியிலே பாகிஸ்தான் படையெடுப்புக்குத் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு, அந்தப் படையெடுப் பிலே வெற்றிச் சிகரத்தைப் பொதித்து, உலக அரங்கில் இந்தியாவிற்கு ஒரு புதிய பெருமையும் சிறந்த மரியாதையும் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறினார்கள். அதன் தொடர்பாக இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் ஒரு புதிய சுதந்திர வங்க நாடு உருவாகியிருக்கிறது. வங்கத்தின் உதயம் உலக வரலாற்றில் ஒரு மிகப் பெரிய திருப்பத்தை உருவாக்கியிருக்கிறது. அந்த வங்க நாட்டி னுடைய தானைத் தலைவராகவும் அந்த நாட்டினுடைய இலட்சியபுரி வீரராகவும் உருவாவதற்கு தன்னுடைய கண்ணீரை, செந்நீரைச் சிந்திய விடுதலை வீரர் முஜிபூர் ரஹிமான் அவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று இந்த மாமன்றம் கேட்டுக் கொண்டது. இன்றைய தினம் அவர் விடுதலையாகி உலக அரங்கில் ஒரு புதிய நாட்டிற்குத் தலைவராக ஆகியிருக்கிறார். அந்த தானைத் தலைவ ருக்கும் அந்த நாட்டு மக்களுக்கும் நம் நன்றியையும் பாராட்டையும் தெரி விப்பது நம்முடைய தமிழ் நாட்டுப் பண்புக்கு உகந்தது என்ற முறையில் ஆளுநர் அவர்கள் தம்முடைய பேரூரையில் இந்திகழ்ச்சியை வரவேற்றுப் பேசியிருக்கிறார்கள். அங்கு ஒரு பயங்கரமான நிலைமை ஏற்பட்டது நமக்கெல்லாம் தெரியும். ஜனநாயகத்திற்கு சாவு மணி அடிக்க முயன்றவர்கள் ஒட்டு முறையில் வெற்றிபெற்றவர்களை வேட்டு முறையால் அடக்கலாம் என்று எண்ணி

[திரு. வி. தங்கபாண்டியன்] [24th January 1972]

யிருந்தவர்கள், மாநில உரிமையைப் பறித்து விடலாம் என்று எண்ணியிருந்த மாபாவிகள், மொழி சுதந்திரத்தைப் பறிக்கத் திட்டமிட்டவர்கள் இன்றைய தினம் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. இப்படை தோற்கின் எப்படை ஜெயிக்கும் என்ற அளவில் நம் முப்படை வீரர்களின் தீரச்செயல்கள் இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கு மிகப் பெரிய வெற்றியைத் தேடித் தந்திருக்கின்றன. இந்த வெற்றியைத் தேடித்தந்த முப்படை தளபதிகளுக்கு நம் பாராட்டையும் வாழ்த்தையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ராணுவத்தில் உயிர் இழந்த வீரர்களுக்கு தமிழ் நாடு வீர வணக்கத்தை இந்த நேரத்தில் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசியலுக்கு ஒரு சிறப்பான, மேன்மை தங்கிய இடத்தை இந்திய நாட்டினுடைய பிரதமர் மதிப்பிற் குரிய திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் தேடித் தந்திருக்கிறார்கள். அவருடைய தீர்க்கமான முடிவு இது. நேசக் கரம் நீட்டி ஒரு புதிய வங்கத்தை உருவாக்கினார் என்ற பெருமை பாரதப் பிரதமருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர் எடுத்துக்கொண்ட போர் முயற்சிகளை, உலக அரங்கில் அவர் எடுத்துச் சொன்ன வாதங்களை, வலுவான கருத்துக்களை இன்றையதினம் பல அரசியல் வல்லுனர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தொடர்ந்து நம்முடைய தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட போர் முயற்சிகள், தேசப் பாதுகாப்பிற்கான திட்டங்கள் இவைகளை நல்ல இதயம் படைத்தவர்கள் எல்லாம் பாராட்டுகிறார்கள். அரசியல் லாப நோக்கம் கருதாமல் நியாய உணர்ச்சியோடு நெஞ்சில் நீதி தேக்கி வைத்திருப்பவர்கள் தமிழ் நாடு அரசாங்கம் எடுத்த முடிவுகளைப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். உங்களுக்குத் தெரியும், புயலுக்குப் பின்னால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் போல, போருக்குப் பின்னால் கடுமையான விளைவுகள் ஏற்பட்டிருந்தன. அதை நாட்டு மக்கள் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாடு முதல்வர் அவர்கள் பல்வேறு சலுகைகளை இறந்து போன ராணுவ வீரர்களுக்கு அளித்தார்கள். அதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பாராட்டினார்கள். அத்தகைய நல்ல உள்ளம் படைத்த நாம் நம்முடைய கடமையை, நன்றிக் காணிக்கையை முறையாகச் செய்ய வேண்டும், அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று மிகப் பெரிய நிதியினைத் திரட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியும், நம்மைவிட மிகப் பெரிய மாநிலங்கள், அளவிலே பெரிய, அதிகமான ஜனத்தொகை கொண்ட மாநிலங்களெல்லாம் இவ்வளவு பெரிய தொகையைக் கொடுக்க முன்வரவில்லை. ஆனால் துணிந்து நாம் இந்த நாட்டிற்குச் செய்யவேண்டிய தலையாய கடமை என்று உணர்ந்து இவ்வளவு பெரிய தொகையைத் திரட்டுவதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் முன் நின்றது. இந்த முயற்சியில் நம்முடைய தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் முன்னனியில் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை ஆளுநர் அவர்கள் தனது உரையில் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தியத் துணைக் கண்டம் மிகப் பெரிய போரில் ஈடுபட்டபோது, அந்தச் சோதனைக் கட்டத்தில் உலக அரங்கில் நம்முடைய பகைவர்கள் யார் யார், நண்பர்கள் யார் யார் என்று நம்மால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. உலக அரங்கில் பணம் படைத்த நாடு என்று அழைக்கப்படுகின்ற அமெரிக்கா, நமது அண்டை நாடான செஞ்சீன ஆகிய இரண்டு நாடுகளும் நம்முடைய பகைமை நாட்டுக்கு வக்காலத்து எடுத்தன. நமக்கு வேதனையான காட்சி என்னவென்றால், எந்த நாட்டில் காலனி ஆதிக்கம் ஒழிய வேண்டும் என்று குரல் கிளம்பியதோ அந்த அமெரிக்கா, சுதந்திர நாடாக இருக்க வேண்டுமென்று ஜார்ஜ் வாஷிங்டன் பாடுபட்ட அமெரிக்கா, ஜனநாயகத்திற்குப் புதிய இலக்கணம் Government of the people, for the people and by the people" வகுத்துக்

24th January 1972]

[திரு. வி. தங்கபாண்டியன்]

கொடுத்த அப்ரஹாம் லிங்கன் பிறந்த அமெரிக்கா, உலக உத்தமர்களில் தலை சிறந்த கோமான், உலக அமைதிக்காகவே உயிர் நீத்த உத்தமன் கென்னடி வாழ்ந்த அமெரிக்கா இந்த யுத்தத்தில் பாகிஸ்தானுக்குக் கை கொடுத்து உதவியது. ஆனால் அதே நேரத்தில் நமக்கு அரசியல் வானில் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரம் தெரிந்தது. நமக்கு ஆதரவாக, அரவணைப்பாக, உறுதுணையாக, பொது உடமைப் பூங்கா மலர்ப் பாடுபடுகின்ற சோவியத் இரஷ்யா நமக்குக் கை கொடுத்தது. உலக அரங்கில் நமக்காக வாதாடியது. சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால், நமக்காகப் போரிடவும் தயாராகவிருந்தது. அந்தத் திருநாட்டிற்கு நம்முடைய பாராட்டுதல்களையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

மேதகு கவர்னர் அவர்கள் தனது உரையில் மாநில அரசாங்கம் எடுத்துள்ள பல்வேறு அபிவிருத்திப் பணிகள் குறித்தும், மேற்கொள்ளவிருக்கின்ற காரியங்களைக் கோரிட்டும் காட்டியிருக்கிறார். இன்னொன்றையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். மத்திய அரசாங்கம் எந்தெந்தக் காரியங்களைச் செய்யத் தவறியிருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். மத்திய அரசாங்கம் அதிக அதிகாரங்களைத் தன் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால், பெருவாரியான பொருளாதார மாற்றத்தை மாநில அரசாங்கத்தால் உண்டாக்க முடியவில்லை என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த அரசின் சாதனைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மேதகு கவர்னர் அவர்களின் உரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நல்ல தகுதி வாய்ந்த தலைவர், நல்ல செல்வாக்கு மிகுந்த, சிறப்புப் பெற்ற கலைஞர் அவர்களுடைய சாதனை என்பது கவர்னர் அவர்களின் உரையில் காணக் கிடக்கிறது.

விவசாயத்தைப் பொறுத்த வரையில், எந்த ஆண்டையும் விட இந்த ஆண்டு புதிய நம்பிக்கை உருவாகியிருக்கிறது. 73 இலட்சம் டன் உற்பத்தி கிடைக்குமென்று நம்பிக்கை தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு பருவ மழையும் ஓரளவுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதோடு மின்சாரத் துறையில், விவசாயப் பெருஞ்சுடி மக்களுக்கு மின் இணைப்பு கொடுத்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. அதனால் விவசாயம் ஓரளவுக்குப் பெருகியிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் தொழில் துறையில் இந்த மாநிலம் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் உருவாகியிருக்கின்ற உர உற்பத்தித் தொழிற்சாலை, மணலியில் பெட்ரோ கெமிகல் தொழிற்சாலை இவைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. தொழில் துறையில் நாம் எதிர்பார்க்கின்ற திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டால், தமிழ் நாட்டில் உண்மையாக மிகப் பெரிய பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்படுமென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் சேலம் உருக்காலை எதிர்பார்க்கப்பட்டு அதற்கான ஆரம்ப வேலைகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் கூட, இன்னமும் மத்திய அரசாங்கம் பச்சைக்கொடி காட்டாத காரணத்தால், வேலைகள் முடங்கிக் கிடக்கின்றன என்பதை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வலியுறுத்தி கவர்னர் அவர்கள் தனது உரையில் சொல்லியிருக்கிறார். இவைகளை யெல்லாம் விட, தூத்துக்குடி ஆழ்கடல் துறைமுகத் திட்டமும், சேதுசமுத்திரத் திட்டமும் தமிழகத்தின் நீண்டகாலப் பிரச்சனைகள். இவைகள் எல்லாம் ஒத்திவைக்கப்பட்ட பிரச்சனைகள் அல்ல. இவைகள் மத்திய அரசாங்கத்தால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டவை. நமது வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைக்கப்பட்ட இந்தத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டால், தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளம் பெருகும் என்பதோடு, அதனால் ஏற்படுகின்ற வேலை வாய்ப்புகள் ஏராளம் என்பதை எடுத்துக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இவற்றையெல்லாம் மத்திய அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கின்றபோது, அரசியல்

[திரு. வி. தங்கபாண்டியன்] [24th January 1972]

லாப நோக்கக்காரர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது குறை கூறுவதாகக் கருதக்கூடாது, எந்தக் கட்சியாகவிருந்தாலும் நாட்டுத் தேவையைச் சட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதை மெத்தப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பக்கத்து மாநிலத்தில் போர்க்கொடி உயர்த்தியது நினைவிருக்கலாம். மைசூர் மாநிலம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது, 'எங்களுக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட பணம் தரப்படவில்லை' என்று அந்த மாநிலத்து கவர்னர் அவர்களே மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது நேரடியாகக் குற்றம் சாட்டியிருக்கிறார். அதை அந்த மாநிலத்தின் சுதந்திரா கட்சி ஆதரித்திருக்கிறது. நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் கூட ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்திலிருக்கின்ற அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும். அப்படி ஒருங்கிணைந்து வேலைத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால் வேகமான தொழில், இதர முன்னேற்றங்கள் காரண இயலுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த அரசாங்கம் எந்தப் பிரச்சனையானாலும் பேசித் தீர்த்து, கூடிக்கலந்து, உரையாடி, தீர்த்துக்கொள்ளும் கொள்கையைக் கொண்டது. நமது தொழிற்சாலைகளுடைய வளர்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு அடிப்படையாக தொழிலாளர்கள் அமைதியாக வாழவேண்டுமென்று நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் தொழிலாளர் இனத்திற்காக ஒரே ஒரு கட்சிதான் இருக்கிறது, அவர்களுக்குத் தான் பேசு நியாயமான உரிமை இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் தொழில் துறையில் இனிமையான சீதம் கேட்கின்ற சமயத்தில்கூட பல நேரங்களில் அபல்வரம் கேட்கின்றது. தொழிலாளர்கள், முதலாளிகள் மத்தியில் சுமுகமான உறவு நிலவுவதை பாதிக்கும் வகையில் அரசியல் லாப நோக்கத்தோடு நடந்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் கருமல் இருக்க முடியாது.

மேதகு கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் இன்னொன்றையும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தத் துணைக் கண்டத்திலேயே எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத குடிசை மாற்று வாரியம் இந்தத் தமிழ் நாட்டில் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. இதை மத்திய அரசாங்க அமைச்சர்களே பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் 39 இடங்களில் ஏறக்குறைய 4,587 குடியிருப்புகள் இப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இந்த ஆண்டு இறுதிக்குள் முடிவடையுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் 42 இடங்களில் கட்டப்படவிருக்கிறது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தத் திட்டங்களையெல்லாம் சென்னைக்கே கொடுக்கும் நிலைமை மாறி, அது மிக முக்கியமான நகரங்களான மதுரைக்கும் கோவைக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும். இந்தச் சென்னைக்கு இருக்கின்ற திட்டங்கள் எல்லாம் சென்னைக்கே மட்டுமல்லாமல் வேறு பல நகரங்களுக்கும் கிடைக்கும்ளவுக்குச் செய்ய வேண்டும்.

அதைப் போல் குடிநீர் வாரியம் உருவாக்கப்பட்டு அது ஒரு பெரிய திட்டமாக இயங்கி வருகிறது. இந்தக் குடிநீர் ஒரு பகுதி மக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், எல்லாப் பகுதி மக்களுக்கும் கிடைக்கும் நோக்கத்தோடு அது உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை இருந்துகொண்டதான் இருக்கிறது. இதுபற்றி ஏதாவது நிரந்தரமான முடிவினைத் துணிவாக எடுக்க அரசு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வடபுலத்திலே பார்த்தால், அங்கே அடிக்கடி வெள்ளத்தினால் பெரும் சேதங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. நிவாரணமாக ஆண்டு

24th January 1972] [திரு. வி. தங்கபாண்டியன்]

தோறும் பல கோடி ரூபாய்கள் செலவழிக்கப்படுகின்றன. அதே நேரத்திலே தென்புலத்திலே பெரும் வறட்சி நிலை. எனவே இவ்விரண்டையும் துடைக்கத் தக்க விதத்திலே, இரண்டையும் இணைக்கும் விதத்திலே, கங்கை-காவிரி இணைப்புத் திட்டத்தினை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும் என்று அரசினைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது ஏதோ கற்பனைத் திட்டம் என்று சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் இந்த விஞ்ஞான காலத்திலே இது நிறைவேற்றப்படக்கூடிய மிகச் சாதாரணத் திட்டம்தான் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, சாதாரண ஏழை எளிய மக்கள், அரிசன மக்கள், பின் தங்கிய மக்களுக்கெல்லாம் பல சலுகைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட தொகை இந்த ஆண்டு சற்று அதிகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஒன்றைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன், உத்தியோகத் துறையில் அவர்களுக்குச் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுவது போல, வாணிப-வர்த்தகத் துறையில் அவர்களுக்குச் சில சலுகைகள் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பெரிய வர்த்தக நிறுவனங்களிலே அரிசனங்களை, பின் தங்கிய வகுப்பினரை டைரெக்டராக நியமித்தால், அதே வேலை வாய்ப்பினைத் தேடிவரும் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்குக் கூடுதலான வேலை வாய்ப்பினை அளிக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். இதை அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, கிராமப்புறங்களிலே உள்ள ஏழை எளிய மக்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொடுக்கப்படும் திட்டம் முன்பிருந்தது. ஏனோ தெரியவில்லை, இப்போது அது தீவிரமாகச் செயல்படுத்தப்படவில்லை. இதுபற்றி அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்து, இன்றைக்கும் கிராமங்கள் தேனடை போல இருக்கின்றன. சுதந்திரம் அடைந்த 20 ஆண்டுகள் ஆகியும் பல கிராமங்களுக்கு முறையான போக்குவரத்து வசதிகளில்லை. இந்த நிலைமை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்து, கல்வித் துறையினைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு கிராமங்களிலே அளிக்கப்படும் கல்வி தரமானதாக இல்லை. நகர்ப்புற மக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கல்வியினைப் போல, தரமுள்ள கல்வி கிராமப்புற மக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இன்றைக்கும் ஆலமரத்தடிவூம் குடிசையிலும்தான் பிள்ளைகளை உட்கார வைத்து கல்வி அளிக்கப்படுகிறதே தவிர, நிலைமை மாறவில்லை. பள்ளிக்கூடங்களின் எண்ணிக்கையை மட்டும் மேலே மேலே ஏற்றிக்கொண்டு போவதைவிட, இருக்கும் பள்ளிகளின் தரத்தினை உயர்த்துவதில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது ஒரு 'பேஷ்ஷன்கப்' போய்விட்டது, அரசினர் பள்ளிகளில் தரம் இல்லை, தனியார் பள்ளியில்தான் தரம் இருக்கிறது என்று அடிக்கடி சொல்லுவது. இம்மாதிரியெல்லாம் இல்லாமல், அனைத்துப் பள்ளிகளிலுமே தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும்.

நாம் நீண்ட காலமாக எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழு வந்திருக்கிறது. அதில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளபடி, ஒரு சில அதிகாரிகளை, ஒரு குறிப்பிட்ட திறமையின் அடிப்படையிலே மேல் நாடுகளுக்குச் சென்று அத்துறையில் மேலும் அறிவினைப் பெற்றுவர அனுப்புகிறோம். ஆனால் அவர்கள் திரும்பிவந்ததும், அவர்கள் இப்படி மேல்நாட்டிலே படித்ததற்குச் சிறிதும் சம்பந்தம் இல்லாத ஒரு துறைக்கு அவர்கள் நியமிக்கப்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம். இந்நிலை மேலும் நீடிக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. வி. தங்கபாண்டியன்] [24th January 1972]

அடுத்து, வருவாய்த் துறையோடு கிராம வளர்ச்சித் துறை இன்றைக்குப் பின்னிப்பிணைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். சாதாரண பஞ்சாயத்து தலைவர் தேர்தல் என்றால்கூட, தாசில்தார்தான் தேதி நிர்ணயம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது, அவர் வந்துதான் தேர்தல் நடத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலை சற்று தளர்த்தப்பட வேண்டும். கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் சற்று சுதந்திரத் துடன் செயல்படத்தக்க விதத்தில் நிலைமைகள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். மாவட்ட அளவிலே கிராம வளர்ச்சித் திட்டங்கள் செயலாக்கத்தினைப் பொறுத்த வரையில், சுதந்திரமாகப் பணியாற்ற வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்தித் தரப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, இந்தப் பெருவழித் துறையில் பணியாற்றும் சுமார் 17 ஆயிரம் காங்கி மஸ்தூர்கள் பத்து பதினைந்து ஆண்டுக் காலமாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் இன்னும் தினக்கூலியாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டும், மேலும் பொங்கல் போன்ற பண்டிகைகளுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுத்து, அதைப் பத்து மாதத் தவணைகளில் பிடித்துக் கொள்ளுவதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர்கள் விஷயத்தில் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போதுள்ள அரசுதான் இவற்றைச் செய்யும் என்று பெரு நம்பிக்கையினைக் கொண்டுள்ள ஏழை மக்களுக்கு இவற்றைச் செய்திட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இந்த ஆட்சியின் அரிய பணிகளிலே பலவற்றுக்கும் முத்தாய்ப்பு வைத்தது போல, மேலும் பல சட்ட திட்டங்களை உருவாக்க இருக்கிறார்கள் என்று மேதகு ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது குறித்து மேதகு கவர்னர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

(Deputy Chairman in the Chair)

THIRU D. SANTOSHAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, I rise to support in general the Motion of Thanks that has been just moved and seconded. But in doing so, I wish to offer a few remarks, more by way of suggestions. But in regard to one particular action that has been recently taken by our Government, I want to express my strong dissent.

At the outset, I would like to pay my own humble homage and tribute to the heroic armed forces who through their suffering and sacrifices have won for us one of the most spectacular victories in World History. The brightest chapter in India's history has been recently written with the blood and sacrifices of our armed forces. Not only through their efforts, but because the civil population stood strongly united as a disciplined Nation behind them, this spectacular victory was made possible. For the effort of the armed forces as well as the civilian population the inspiring leadership of our brilliant Prime Minister, Thirumati Indira Gandhi, has been responsible and she has won the admiration of the whole World for her excellence and efficiency in leading us through War and even more so for her restraint and magnanimity during this conflict. For all these the Governor has paid a very elegant and a very eloquent tribute in his Address. But there is only one aspect to which the Governor has not made any reference in his Address to which, I think, he could have and should have made reference. It is to the praiseworthy part played by our Government and the people of Tamil Nadu in this successful war effort under the able and inspiring leadership of our

24th January 1972] [Thiru D. Santosham]

Hon. the Chief Minister. The Government and the people of Tamil Nadu were imbued with a very high pitch of patriotic fervour and supported the war efforts in every respect. They have come forward in offering encouragement and incentives to our armed forces. Not only that, they were the first to come forward with a definite plan to raise a huge sum of Rs. 10 crores within a span of 2 or 3 months for the National Defence Fund. Sir, probably, His Excellency thought it unnecessary to refer to this aspect, because these are all facts wellknown to you, Mr. Chairman, and to the Members of this House. But I think it necessary to recall this aspect of the war effort that has been undertaken by our Government for a particular reason. Very often when our Government and the Ministers talk about state autonomy, their motives come up for suspicion and it is always said that they are probably aiming at total secession. It is in this context, I think, that it is necessary to highlight the ardour and patriotic fervour displayed by our Hon. the Chief Minister and our Government during the hour of peril to our country. Definitely when our Hon. Chief Minister threw himself heart and soul into this war effort, he will not in any way weaken the Centre. If he asks for state autonomy, it must be for good reason. I want the powers that be at the Centre to realise this. I want them to take note of the fact that he was the first person to offer such a huge figure of Rs. 10 crores to the National Defence Fund, and then to examine his request for autonomy not with any attribution of ulterior motive of secession but as a question on merits. There is a strong and unanswerable case for greater devolution of powers to the State especially on the fiscal and financial side. Under the present system, the Central Government has to be approached for getting licences before any major industry is to be started. It acts as a big burden, as a brake, as a hurdle to the industrial progress of this State. If this power can be taken away from the Centre and vested in the State, definitely each State will become full-fledged to work out its own industrial progress. I am sure each State would take more responsible and more drastic steps for the rapid industrialisation of the country. That would necessarily result in total progress of the whole country, of which every one can be really happy and proud. caps

Having made a short reference to the Centre-State relationship, I want to pass on immediately to the reference made by the Governor in his address to the problem of debt burden. He has pointedly said that for 1971-72 alone, the payment from our State to the Centre on this account both towards principal and interest has been to the tune of Rs. 64.86 crores, whereas the inflow by way of Central assistance is only to the tune of Rs. 40.40 crores. Having made this strong plea and having pointed out this grave situation, the Governor has made a very moderate suggestion. He has said that the Centre should set afoot an independent enquiry into the problem of debt burden of the States so that the existing debt is consolidated and such part of debt as relates to financially unproductive but socially beneficial expenditure be written off as grants or converted into soft loans. He goes on and says that this is only fit and proper because the benefits of these investments accrue not only to the State

[Thiru D. Santosham] [24th January 1972]

Governments but also to the country as a whole. Having given such valid and good reason, the Governor has proposed that beneficial expenditure be written off as grants or converted into soft loans. I submit, Sir, that having regard to the good reason that he has himself pointed out, our Government should confidently write to the Centre and demand that his part of the debt should be written off as grant and not merely converted into soft loan. I think this second alternative need not at all be put forward to the Centre when the request is being made to the Centre.

The Governor's address, as was pointed out just now by the hon. Member Thiru Thangapandian, refers to the general all-round progress made by our State during the last one year. It is undeniable that in all the aspects of our Government, particularly in the field of agriculture, industry and electrification, there has been praiseworthy progress made during the last one year. The Governor in his address has referred to the steps taken by the Government for solving the unemployment problem especially among the educated unemployed. As one who represents the Graduates constituency, I would like to confine myself to the problem of unemployment only among the educated. We are grateful to the Government for the various steps that they have taken for provision of employment for 2000 young men through the Youth Corps and the provision of Rs. 1,000 for loan to Industrial Training Institute trainees. All these are very good and we are grateful that the Government have come forward to solve the problem of unemployment among the educated. But is this enough? Some months ago, I was attending a Seminar organised by the Tamil Nadu Area Committee of the Y.M.C.A. to just discuss the problem of the educated unemployed. It was pointed out there that the total educated unemployed were in the region of about 5 to 7 lakhs—not less than 5 lakhs. A mere provision of 2,000 jobs by way of Youth Corps and a few hundred jobs through provision of loans for Industrial Training Institute trainees is only touching the fringe of the problem. This does not really tackle the main problem that has got to be solved. In that particular Seminar where academic thinkers were called upon to read papers the consensus of opinion so far as unemployment among the educated was concerned was this. Our country, in spite of the rapid progress that we are making in the field of industrialisation, is predominantly agricultural. It is bound to continue to be a predominantly agricultural country for some years to come. So, if we try to solve the problem of unemployment, this has got to be borne in mind and it is only through finding employment for our educated persons in agriculture, that we can tackle this problem really in a manner in which it should be and could be tackled. I think the only way in which we could do it is to make agriculture really attractive to our educated young men. How to do this? I think it is time that we set up a real Expert Committee to investigate and find out how agriculture can be made really attractive to our young men. Of course, we are building our schools and colleges by several dozens. Our Hon. the Education Minister is never tired of pointing out that we are

24th January 1972] [Thiru D. Santosham]

spending nearly 101 crores of rupees for all kinds of education in our State which represents nearly 31 per cent of the total Budget. While so, expenditure on education goes on increasing and it is bound to increase and unless we find employment for these persons in agriculture, there will be absolutely no salvation. While going into this question of finding employment for the educated young men in the field of agriculture, I would also like the Expert Committee to examine what will be the proper or minimum economic holding. Of course, the maximum ceiling has been fixed. I have no quarrel with it because it is an accepted fact. But it should also be found out what should be the minimum economic holding which would have the effect of attracting our young men to the field of agriculture. After this is done, steps should be taken in the field of agriculture for solving the problem of unemployment among our young men.

Sir, I have just returned after an extensive tour of the four southern districts. I have met my constituents, the bulk of whom are Graduate teachers. Wherever I went, I felt that they had a genuine grievance against one of the recent orders of our Government. On this point, I wish to submit that our Government have probably acted hastily. I am referring to the recent order of the Government rejecting the claim of the Graduate Teachers for revision of their pay. They have been pointing out how the salary scale fixed for them by the Second Pay Commission has been really unjust and unfair. I do not want to go into details but I shall only pinpoint this problem with reference to just three or four facts. As pointed out, there are several categories of Government employees who are all drawing Rs. 140 per month. It was the starting pay for Graduate teachers before the scale of pay fixed by the Second Pay Commission was adopted. They are non-medical demonstrators, resident teachers and Engineering Instructors—they were all receiving Rs. 140 as starting pay. Now after the scale of pay was fixed by the Second Pay Commission, all of them are started on Rs. 325. The Engineering Instructor in particular, who is working in the same high school as the Graduate teacher, takes 10 periods less in a whole week, whereas the Graduate teachers take nearly 20 to 24 periods in a week—not less than that—and they have also the additional responsibility of being class teachers. Such responsible persons, who are having two degrees and who were drawing Rs. 140, are now placed on a starting pay of Rs. 275 while the Engineering Instructors are being started on Rs. 325. The latter are only diploma-holders probably studying for 3 years after having passed the S.S.L.C. I submit, Sir, that these are facts which would clearly show that the salary scale fixed for these persons is definitely unjust and unfair. Now about Hindu Religious Department Inspectors, their previous starting pay was only Rs. 125. Now the Second Pay Commission has fixed their starting pay as Rs. 300, raised from 125 to Rs. 300. Now the Graduate teachers who were drawing Rs. 140 as starting pay prior to the Second Pay Commission scales are now started on Rs. 275. We can go on multiplying and quoting several instances. I think it is not necessary. During the last Budget discussion several Members here, Pulavar

[Thiru D. Santosham] [24th January 1972]

Arivudai Nambi, Thiru Rajah Iyer, Thiru Isvarmurti and I had spoken about this. I shall recall the very impassioned plea made by the hon. Member Pulavar Arivudai Nambi to the Hon. the Chief Minister to definitely reconsider the scales of pay and remove the obvious injustice that has been done to the Graduate teachers. If I remember correct, the Hon. the Chief Minister in his reply also stated that this request of the Graduate teachers would be considered with sympathy. When this promise came from the highest administrative head of the State, the Hon. the Chief Minister, we all believed that something good would come out of it. But all of a sudden, this announcement has been made in the Press that the plea for the revision of pay has been rejected. I quite understand the difficulties of the Government. Probably the financial stringency was one and the state of emergency might have been another. But I would request the Hon. Ministers to consider this question not purely from the point of view of money, but the justice of the cause. If this is realised, I am sure, money can be found very easily. I want to say this. Wherever I went, I found there was a sense of frustration among the Graduate teachers. They were saying/எங்களைத்தான் புறக்கணித்து விட்டார்கள். They seem to say that this Government have done so much for every other class of people, that for all other employees they have done so much and have been liberal, and that only with reference to the Graduate teachers, they have meted out this kind of harsh treatment. They say that this is very unjust, unfair and discriminatory on the part of the Government. In some places—of course, I am saying this not with a view to conveying any threat; not that the Government would be frightened—they are so disappointed that many of them are thinking in terms of some kind of protest. Sir, this situation which is assuming grave and serious proportions should be taken note of and solved by the Government. After all, education is considered to be so very important by our Government and our Government are spending 101 crores of rupees on education. If our teachers who mould and shape the character of our youth resort to some direct action or go on strike, it is not a desirable thing.

I hope that the decision that has been announced is only a temporary decision which was necessitated because of the emergency. As soon as the state of emergency is lifted, I hope that the Government would also reconsider the decision. I want such an assurance from the Government that they would reconsider the decision at a very early date so that the feelings of great disappointment and resentment of the Graduate teachers may be appeased to some extent. I do not even say that such an assurance will completely satisfy them, but such a genuine, *bona fide* assurance from the Government will, to some extent, satisfy them. Otherwise, I am sorry to say, the situations about to explode and some serious consequences may follow within a very short time. I want to make this a central point in my speech. Please do reconsider the decision with regard to salary revision for the Graduate teachers and within a short time, please announce that the decision that was already announced is only a temporary decision which was

24th January 1972] [Thiru D. Santosham]

necessitated by the emergency and that it will not be a permanent one. This has to be reconsidered very soon as soon as the emergency is lifted.

Another problem about which the Graduate teachers are very much agitated is this. A Graduate teacher is not usually looking forward to any great promotions. In other departments, even if a person joins as a clerk, he has a chance for promotion. He can rise up to the level of Tahsildar if not to the level of Deputy Collector. But in the Education Department, most teachers have to retire and die as teachers. For them, the only hope is the chance of becoming Headmasters like the hon. Member Thiru M. Rajah Iyer. But it is only for such brilliant men that such posts are reserved. Barring such exceptions, others have no chance of becoming Headmasters. So, the only hope of a teacher is to get selection grade post. For this, the present arrangement is 33-1/3 per cent for 'A' Wing, 15 per cent for 'B' Wing and 10 per cent for 'C' Wing. The situation is unfortunate in Tirunelveli and Kanyakumari districts which I recently toured. In Kanyakumari district, an aided school teacher, who has put in 20 or 21 years of service has not got the selection grade. Even in Tirunelveli district, in Board Schools which have now become Government schools, teachers who have put in 16 or 17 years of service have not got the selection grade. But in certain other districts, where the schools are cent per cent Government schools, teachers have got selection grade posts with six or seven years of service. This is clearly unjust and unfair. This kind of discrimination must not exist in Government service. At least with regard to Board School teachers, there is no justification in meting out step-motherly treatment to them. Having taken them, treat them as your own children. Having taken them, as Government employees, there is no justification for meting out step-motherly treatment to them.

There are also certain other problems. For fixing the number of selection grade posts, the Government Order lays down that the total strength of graduate teachers inside a district will be assessed as on 1st January 1971 and 15 per cent of that assessed strength will be treated as selection grade posts. On that basis, for Tirunelveli district, if the assessed strength as on 1st January 1971 is taken, there should be at least 87 selection grade posts. But, unfortunately, the Directorate of Education has assessed the strength as on 1st April 1970. They say that this G.O. is a mistake. I do not know how they can say that. They say that this G.O. has to be read with another G.O. issued in May 1970 which says that any appointment made subsequent to 1st April 1970 must have been made according to this G.O. I submit that this is wrong. When a G.O. is passed, it is passed after taking into consideration all other G.Os. previously passed and in spite of the existing G.O., the Government said that the strength should be assessed as on 1st January 1971. The other G.O. should have been even in the strictest interpretation confined to the narrowest

[Thiru D. Santosham] [24th January 1972]

limits. It is there only for the purpose of certain promotions and not for other purposes. If so, more teachers in Tirunelveli district would be getting selection grade posts. I request the Government to look into this matter.

As regards the number, it is not a problem. So far as the Board School teachers are concerned, they are very much dissatisfied with the present arrangement. They think that it is a diminishing wing. Teacher appointment in future would continue to be made in 'A' Wing. A teacher must always have something to look forward to and something to achieve in life. I think the present classification of 'A' and 'B' Wings and saying that 'B' Wing is a diminishing wing which will gradually disappear and die is strictly not correct. An attempt should be made for a different kind of total integration.

I come now to one of my usual points in which unfortunately I have not been able to persuade the Hon. the Minister for Health, but I hope on some day, I will succeed. I was very much against the reduction in the total number of seats in medical colleges. The need for doctors is there. The aspiration for seats in Medical College is intense. The Government have said, "There is need for maintaining the standard of medical education. Therefore, reduction in the number of admissions is necessary". But assuming that, for the purpose of maintaining the standard, is such reduction necessary? Cannot the Government think of starting another medical college so that the number diminished might be made good by the opening of the new college? I know there is a decision taken by the National Planning Commission to the effect that during the Fourth Plan period, no new college should be started. If the number of seats had not been reduced, that decision would apply. But as the Government have reduced the number of seats, I think, Sir, that this is a valid ground for reconsidering the decision. A new medical college preferably in Ramanaipattinam or Kanyakumari district would be very necessary.

I like to thank the Hon. the Minister for Public Health for having instituted the Post Graduate Diploma Course in Psychiatry in the Madurai Medical College. This is very necessary. Psychiatry is one of the most important branches of medicine in modern times and therefore, the opening of this branch in the Madurai Medical College is something to be welcomed. But along with this goes the request that there should be a modern hospital for mental diseases opened in Madurai for the benefit of southern districts. At present we have only one hospital, which we call 'Lunatic asylum' in Kilpauk. But one is not sufficient. It should not be in the nature of a 'lunatic asylum' as we used to think of in olden times, but it should be in the nature of a hospital giving treatment. Such a new and novel hospital could be started in Madurai as part of the Madurai Medical College. I request the Hon. the Minister for Public Health to consider this.

24th January 1972] [Thiru D. Santosham]

The next point I would urge is this. It has long been felt that justice, according to law, should be accessible and it should be within the reach of even a common man. If that is so, it is not merely sufficient to make it cheap. It must also be made available to him at his doorstep. There is no use in having courts hundreds of miles away and asking people to go there for getting justice. It is impossible for the common man to travel long distances for agitating a legal claim. I, therefore, submit that it is very necessary that a branch—a bench—of the High Court should be opened in one of the Southern districts, preferably in Madurai. At one point, the Hon. the Minister for Law practically accepted the suggestion to have a Bench called the 'Pandyan Bench' and it was about to be located in Madurai. But somehow, what was about to take place has now gone to the background. I do not want the Government to forget the earlier steps they have taken and the earlier promises they have given. I know there are difficulties. Some of the Judges of the High Court are against this move. I submit that the High Court should not be the final authority to judge the wishes of the people because they are not popularly elected and are not in touch with the common people. The Ministers who are in touch with the common people know the difficulties of the common people and they should take the initiative and interest in this very necessary salutary reform in the legal field.

The last point that I want to submit is this. In the Southern districts, we have the best scope for tourist development. Madurai, Rameswaram, Dhanushkodi, Tiruchendur, Cape, Common and Courtallam are the places which can be developed as a tourist paradise. Why not the Government intensify tourist attractions in these places? I feel that more efforts should be taken and more money should be spent in all these places. With these few remarks, I support the Motion of Thanks for the Governor's Address. #

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: அவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய தமிழக ஆளுநர் அவர்கள் உரையின் பேரிலே நண்பர் திரு. தங்கபாண்டியன் அவர்கள் முன் மொழிந்ததை நான் ஆதரிக்கும் வகையிலே இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அதற்கு முன்பு நேற்று மதுரையில் நமது மாண்புமிகு அமைச்சர் நாவலர் அவர்களுக்கு மதுரை பல்கலைக் கழகம் டாக்டர் பட்டம் வழங்கி கௌரவித்திருக்கிறது. அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். உரிய காலத்தில் இக் கௌரவத்தினை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். இது மிகமிகப் பொருத்தமானது.

அடுத்து, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இப்போது நாம் அடைந்த வெற்றிகுறித்து மிகவும் பாராட்டிப் பேசியிருக்கின்றார்கள். வெற்றி இவ்வளவு சீக்கிரம் கிட்டும் என்று யாருமே எண்ணவில்லை. எல்லாரும், இது ஒரு "Long-drawn-out struggle" ஆகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணினார்கள். அதையொட்டி நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் யுத்த நிதிக் கென பத்துகோடி ரூபாய் நமது மாநிலத்தின் சார்பிலே கொடுப்பதாக வாக்களித்து, அதைத் திரட்டும் பணியிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். இந்தியாவிலே எந்த மாநிலமும் இவ்வளவு பெரிய தொகையைத் தருவதாக ஏற்றுக்கொள்ள

[திரு. எஸ். ஜெயராம் ரெட்டியார்]

[24th January 1972]

வில்லை. இப்போது யுத்தமும் நின்றுவிட்டது. இப்போது பார்த்தால், இரண்டு கோடி ரூபாய் என்ற அளவில்தான் திரட்டப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் அளித்த வாக்கினை, நாம் அனைவரும் முழுமனத்துடன் ஒத்துழைத்து, நிறைவேற்ற வேண்டும்.

அடுத்து, யுத்தம் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலே நம்மிடம் ஏற்பட்ட ஒற்றுமை எப்போதும் இருக்கவேண்டும் என்றும் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்த ஒற்றுமை உணர்ச்சியானது எப்போதும் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இன்றைக்குக்கூட ஒரு பத்திரிகையில் பார்த்தேன், 'தனி சுதந்திர நாடு வேண்டும்' என்று ஒரு சில கட்சிக்காரர்கள் கோருகின்றார்கள். 'அதற்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை' என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். 'நமது வளர்ச்சிப் பணிகளுக்காக அதிக அதிகாரங்கள்தான் வேண்டும் என்று கோருகின்றோமே தவிர, தனிச் சுதந்திர நாடு வேண்டும் என்று அதற்கு யாரும் அர்த்தம் செய்குகொள்ளக்கூடாது, அதற்கு என் ஆதரவும் இல்லை' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை வரவேற்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஆண்டு தென்மேற்குப் பருவக்காற்று சரிவர இல்லாமற்போனாலும், வடமேற்குப் பருவக்காற்று ஓரளவிற்கு முறையாக இருந்ததால், நாட்டின் பல பகுதிகளிலே இரண்டாம் போகம் சாகுபடி செய்யக்கூடிய அளவிற்குத் தண்ணீர் இருக்கின்றது. இந்த நேரத்தில் என் போன்ற விவசாயிகள் என்ன நினைக்கிறோம் என்றால், இந்த ஆண்டு விளையும் அமோக விளைச்சலினால் விலை குறைந்துபோய், விவசாயத்திற்காகச் செலவழித்த பணத்தைத் திரும்ப எடுக்கும் அளவிற்கு தான்யம் விலை போகுமா என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் ஒரு திருப்தி. பருத்தி விவசாயம் செய்கின்றவர்களுடைய நிலை ஓரளவிற்கு நன்றாக இருக்கும். காரணம் அமெரிக்காவிலிருந்து பி.எஸ். 480 திட்டத்தின்கீழ் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பருத்தி இறக்குமதி நிறுத்தப்பட்டுவிட்ட படியால், உள்ளூரில் விளையும் பருத்திக்கு நல்ல கிராக்கி இருக்கும். நமது அற நிலைய பாதுகாப்பு அமைச்சர் அவர்கள் மாவட்டமான கோவை மாநிலத்தில் பருத்தி பயிரிட்டவர்களுடைய நிலை பரவாயில்லை. ஆனால் நெல் சாகுபடி செய்தவர்களுக்கு இந்த ஆண்டு நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். எனவே நெல் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கம் 'நெல்லுக்கு சப்போர்ட்டிங் ப்ரைஸ்' கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய உணவு அமைச்சர் அவர்கள் இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னால் தானியங்களை விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்படியாகும் விலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மின் வசதியைப்பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய இந்திய உப கண்டத்திலே இருக்கிற மற்ற ராஜ்யங்களைப் பொறுத்த மட்டில், நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், நாம் எப்போதுமே முன்னணியில் நிற்கிறோம். நமக்கு மின் வசதி அதிகமாகக் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் ஒன்றிரண்டு வருஷங்களில் எல்லா இடங்களுக்கும் மின் வசதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை உணர்ச்சியுடன் நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். இதைக் கட்டாயம் அமைச்சரவை முடித்துக் கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

அடுத்தபடியாக, சேலம் உருக்காலை சம்பந்தமாக ஆளுநர் அவர்களே, அவர் வட நாட்டுக்காரராக இருந்தாலும், கொஞ்சம் காரசாரமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள், இதில் தாமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று. ஏன் தாமதமாகிறது என்று என்னக்கே தெரியவில்லை. இப்படி ஏற்கெனவே ஒரு 10, 15 தினங்களுக்கு

24th January 1972] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

முன்பாக பல பேர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது துரிதமாக வேலை நடக்கப்போவதாக எதிர்பார்க்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த மாதிரிக் காரியங்களில் துரிதமாக வேலை நடக்கவில்லையென்றால், லைசன்ஸ் பெறுகிற மற்ற வேலைகள் நம்மிடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிற வாதத்திற்குப் பல்ஸ் கிடைப்பதாக இருக்கும். மத்திய சர்க்கார் இந்த மாதிரிக் காரியங்களில் உரிய காலத்தில் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்யும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

டாக்டர் சந்தோஷம் அவர்கள் வேலையில்லாப் பிரச்னையைப் பற்றிப் பேசினார்கள். அவர் வக்கீல், டாக்டர் இல்லை. அவருடைய 'பிரதர்' டாக்டர். இப்போது நாம் எவ்வளவோ தொழில்களை ஏற்படுத்தி வேலை கிடைக்க வைக்கிறோம். ஐந்தில் ஒரு பங்கு கல்விக்காகச் செலவழிக்கிறோம். ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களை உண்டாக்குகிறோம். தினம் தினம் என்னைப் போன்றவர்களைப் பார்த்தால், வேலை கிடைக்கவில்லையே, 3 வருடம் ஆகிவிட்டது, 4 வருடம் ஆகிவிட்டது என்று பலர் சொல்கிற நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கு நாம் வேண்டிய காரியங்களை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இளைஞர் அணி விஷயத்தில் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படுகிற நன்மைகளைப் பொறுத்துத்தான் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆளுநர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது நன்றாக வேலை செய்ய வேண்டும். இதன் மூலமாக நம்முடைய மாநிலத்திற்கு என்னென்ன காரியங்கள் நடக்கின்றன என்று அரசும் அறிகின்ற முறையில் இதை ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது ஒரு நிலை இருக்கிறது. நான் சென்ற தடவை சொன்னேன். கிராமப்புறங்களில் இருக்கிற மக்கள் வசதி உயர வேண்டும். நகர்ப்புறங்களில் டீ கடை வைத்தால் நல்ல நிலைமையில் சம்பாதித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் கிராமங்களில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையை மாற்றுகிற வகையில் விவசாயம் கட்டுப்படியாகும் என்ற நிலைமை வர வேண்டும். ஒரு பி. எஸ். லி. மாணவன் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவனாக இருந்தாலும், அவன் டெமாண்ட் டிரேடர் வேலைக்குத் தான் வருகிறான். விவசாயம் செய்து சம்பாதித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இல்லை. இந்த மாதிரி நிலைமையை மாற்றியாகவேண்டும். எல்லோருக்கும் தொழில் துறையில் வேலை வாய்ப்பு கொடுப்பது என்பது அரிதான காரியம். விவசாயத்தில் அதிகம் பேர்கள் ஈடுபடும்படியான ஒரு திட்டத்தை சீக்கிரமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தில் முன்னோடியாக திட்டக் குழு, நிர்வாக சீரமைப்புக் குழு என்று அமைத்திருக்கிறார்கள். இதை அடுத்த மாநிலங்களும் பார்த்துச் செய்யும் அளவிற்கு இதை முன்னோடியாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதன் வேலை நல்ல முறையில் நடக்கிறது என்று மஃறவர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள் என்று ஆளுநர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாநிலத்திலே ஒரு சிறந்த முன்னாள் எகனமிக் அட்வைசராக இருந்தவரை அதற்கு நியமித்திருக்கிறார்கள். அதிலே அவர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் நடக்குமென்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அதனுடைய பலன்களை, அதனால் பின்னால் ஏற்படும்படியான தொழில் துறை முன்னேற்றங்களைப் பார்க்க வேண்டும். நம் மாநிலம் மற்ற எல்லா மாநிலங்களையும் விட தொழிலில் சிறந்த நிலையில் இருக்கிறது என்ற நிலை வரவேண்டும். இப்போது நம் மாநிலமானது பஞ்சாலைத்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [24th January 1972]

தொழில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. மணலியில் பெட்ரோ கெமிகல் கார்ப்பரேஷன், தூத்துக்குடியில் இரசாயன உரத் தொழிற்சாலை, டைட் தொழிற்சாலை, மற்ற தொழிற்சாலைகள் வரப்போகின்றன என்றெல்லாம் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். இதில் நம்முடைய தொழில் துறை அமைச்சரவர்கள் அதிக கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள். படித்து வரும் இளைஞர்களுக்கு ஏராளமான வேலை வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, கடன் தொகையைப்பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்து எவ்வளவு கிராண்டாக வருகிறதோ அந்த அளவிற்கு மேல் கடன் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் வருவாய் இல்லாமலேயே நம் சொந்த வருவாயில் நடத்தும்படியான நிலைமை என்று சுட்டிக் காண்பித்திருக்கிறார்கள். கொடுக்க வேண்டிய காலத் தவணைகளை நீண்ட வருஷங்களுக்கு இலகுவான கடன்களாக ஆக்க வேண்டும், அல்லது மாரடோரியம் கொடுக்கவேண்டிய நிலைமை உண்டாக்க வேண்டுமென்று யோசனை சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை அரசு மத்திய அரசிடம் வலியுறுத்தி நமக்கு வேண்டிய தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு, இதனால் ஏற்படக் கூடிய இழப்பைச் சீர்ப்படுத்த அரசு வழிவகை காணும், அதற்கு ஆளுநர் அவர்களுடைய ஆதரவு இருக்குமென்று நம்புகிறேன்.

போக்குவரத்துத் துறையைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள். பாண்டியன் டிரான்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன், பல்லவா டிரான்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன் என்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 1948-ம் வருஷத்திலே இந்தப் போக்குவரத்துத் துறையை எடுக்கிற காலத்திலேயே இந்த நிர்வாகம் லாபகரமாக நடக்கவில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்களில் நானும் ஒருவன். இப்போது எல்லாப் போக்குவரத்து ஸ்தாபனங்களையும் எடுத்திருக்கிறார்கள். எங்கள் பக்கத்தில் டி. வி. எஸ். ஸ்தாபனம் நடந்துகொண்டிருக்கிற முறையானது மக்களை மிகவும் கவர்ந்திருக்கிறது. நண்பர் போக்குவரத்து அமைச்சர் திரு. இராமச்சந்திரன் அவர்களிடம் கேட்டுக்கொள்கிறேன். “இந்த டி.வி.எஸ். ஸ்தாபனத்தை நீங்கள் எடுத்திருக்கிறீர்கள். எந்த வகையிலும் அவர்கள் நடத்திய விதத்திற்குக் குறைந்த விதத்தில் நடக்கிறது என்ற ஒரு குறைபாடு இல்லாமல் இந்தத் துறையை நடத்த வேண்டும்”. அப்போது தான் ஐஸங்கள் இதை நல்ல ஒரு காரியம் என்று நினைப்பார்கள். நான் சில வருடங்களுக்கு முன்பு சொல்லியிருக்கிறேன், போக்குவரத்துக் கார்ப்பரேஷன் எல்லாவற்றையும் டி.வி.எஸ்ஸிடத்தில் கொடுத்தால் நல்லது என்று. அந்த மாதிரி நிலைமை இப்போது இல்லை. அவர்களிடத்திலிருந்து நாம் எடுத்திருக்கிறோம். ஆகவே அதை நல்ல முறையில் நடத்த வேண்டும். அதே போல சேரன், சோழன், பல்லவன், இந்த பாண்டியன் ஆகிய 4 கார்ப்பரேஷன்களையும் நல்ல முறையில் நடத்தி நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றோ நேற்றோ ஒரு நல்ல விஷயத்தை நான் பார்த்தேன். நம்முடைய அறநிலைய அமைச்சர் அவர்கள் மற்ற மதஸ்தர்கள் கல்வி, மற்ற ஸ்தாபனங்களை வைத்துக்கொண்டு அதன் மூலம் கிடைக்கிற சலுகைகளை வைத்து மற்றவர்களை தங்களுடைய மதத்திற்கு மாற்றிவிடுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய நண்பர் திரு. ஆறுமுகசாமி அவர்கள் செங்கிப்பட்டி காச நோய் வைத்திய சாலையில் இருக்கிற வைத்தியர், இந்த மாதிரிச் சலுகைகளை உபயோகித்துக் கொண்டு, மற்றவர்களைக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்க்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ‘நல்ல பண வருவாய் இருக்கிற நம்முடைய தேவஸ்தானங்களின் பணத்தை வைத்து,

24th January 1972] [திரு. எஸ். ஜெயராம் ரெட்டியார்]

நல்லபடியாக வேலை செய்யக் கூடிய ஜனங்களுக்கெல்லாம் வேலை கொடுத்து, உதவி செய்து, இந்து மதஸ்தர்களாலும் இந்த மாதிரி உதவி செய்ய முடியும் என்ற எண்ணம் மக்கள் மத்தியில் பரவச் செய்ய இந்த மாதிரி நல்ல காரியத்தை ஆரம்பிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். அது நல்லபடியாக ஆரம்பித்து நன்றாக நடந்து செழித்தோங்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

சங்கை-காவிரி இணைப்பு பற்றியெல்லாம் பேசினார்கள். முன்பு இவைகளெல்லாம் நடக்காத காரியம் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது நடக்கும் என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நேற்றே இன்றே இந்து பத்திரிகையில் பார்த்தேன். மின்சார இணைப்பு இலங்கையிலிருந்து கட கொண்டுவரலாமென்ற மத்திய அமைச்சர் டாக்டர் கே. எஸ். ராவ் அவர்களும் மேற்கு ஜெர்மனி நிபுணர் இருவரும் கூறியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான திட்டங்களை நிறைவேற்றி எல்லா இடங்களிலும் மின்சார வசதியை விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். கிராமப் புறங்களில் இருக்கின்ற மக்கள் இம்மாதிரியான வசதிகளுக்காக நகர்ப் புறங்களுக்குக் குடியேறாமல், கிராமங்களிலேயே நல்லாழி வாழலாம் என்ற எண்ணத்தைக் கொள்ளும் அளவுக்கு இந்தத் திட்டம் செயல்பட வேண்டும். மற்றபடி எல்லா விதத்திலும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டு அமைச்சரவை நல்ல வகையில் செயலாற்றி வருகிறதென்று எடுத்துக் கூறி, அதற்காக எனது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதோடு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சா. கணேசன் : தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்து ஆளுநர் அவர்கள், சபையைத் தொடங்கி ஆற்றிய உரையின் மீது என்னுடைய கருத்தையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புலப்படுத்திக்கொள்ள அனுமதித்ததற்கு முதலில் நன்றி. இந்த ஆளுநர் உரை என்ற சம்பிரதாயத்தின் மூலத்தை நாம் பார்த்தால், ஒரு உண்மையை நாம் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். நம்முடைய அந்தப் பாராளுமன்ற மாபு ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தைத் தொடர்ந்து வருகிற ஒரு மாபு என்பது நமக்குத் தெரியும். அந்தப் பாராளுமன்ற நடைமுறை நிலைகள்தான் இந்தியாவிலும், தமிழகத்திலும் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை நாம் உணரவேண்டும். ஓராண்டு முடிந்து வரவு-செலவுத் திட்டங்கள் எல்லாம் நிறைவேற்றப்பட்டு முடிந்த பிறகு இந்த ஆண்டுத் துவக்கத்திலே, அதற்கான வரவு-செலவுத் திட்டங்கள் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்பு அரசினரின் கருத்துக்கள் என்ன, எந்தெந்தத் துறையில் அரசினுடைய கவனம் செல்லப்போகிறது என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதற்காகவும் அவை இன்னவை என்றும், அவற்றிலே நாம் மேற்கொண்டு செய்யப்போவவை, செய்து முடித்தவை இவ்வளவு என்றும் அந்த அடிப்படையில் வருங்காலத்திற்கு நாமே மேற்கொள்ளவிருக்கிற நெறி என்ன, துறை என்ன, முறை என்ன, அளவு என்ன என்பனவற்றை எல்லாம் தேசாதிபதி உரையோ அல்லது ஆளுநர் உரையோ எடுத்துக் காட்டுவதாகும். அந்த அடிப்படையிலிருந்து அரசு எந்த நோக்கத்திலிருக்கிறது, எந்தெந்த முறையில் வரவு-செலவுத் திட்டத்தை அமைக்கப் போகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொண்டு, அதன் மீது சபையிலே உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறுகின்ற கருத்துக்களையெல்லாம் அரசு கேட்டு, அந்த அடிப்படையிலே வரவு-செலவுத் திட்டங்களைத் தயாரித்துச் சமர்ப்பிப்பது என்று அமைகின்ற முறையில் ஒரு முதல் சம்பிரதாயம் ஆளுநர் உரை என்பது. இது பல்லாண்டுகளாக இருந்து வருகின்ற ஒன்று என்பதை பழைய நெறிமுறைகளிலிருந்து, பதிப்புகளிலிருந்து

[திரு. சா. கணேசன்]

[24th January 1972]

நாம் உணரலாம். அந்தக் கணக்கை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், நம்முடைய சம்பிரதாயப்படியும், நம்முடைய நாகரீகப்படியும் கவர்னர் பெருமானுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டுமென்கிற முறையிலே அவர்களுடைய பேச்சு, உரையில் கண்டுள்ள விஷயங்களைப்பற்றி நம்முடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பது இன்றியமையாதது. அந்த ஒரு உதவி இன்று அமைந்திருப்பதால், அவருக்கு நாம் நம்முடைய நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதற்கான பிரேரணையைப் பிரேரேபித்து, அதன் மீது நம்முடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்கிறோம். அந்த நன்றி தெரிவிப்புத் தீர்மானத்தை அவ்வளவு பேரும் ஆதரித்து, அதை ஆமோதித்து அதன் மூலம் என்னென்னவற்றைச் சொன்னார்கள், எதை, எதைச் சொல்லவில்லை, எதைச் சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்பது போன்ற கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வதற்குத்தான் இந்த வசதி, வாய்ப்பு, சந்தர்ப்பம் என்று நான் சொல்லித் தெரியத் தேவையில்லை. அந்த அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால், சென்ற ஆண்டிலே நம்முடைய அரசு செய்த அரிய பணிகளை எல்லாம் எடுத்துக் கூறுவதைவிட, இந்த மாநிலத்திற்குச் சம்பந்தப்பட்டவற்றைவிட, இந்திய தேசம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம், போர் விஷயங்களை எல்லாம் இங்கே சொல்லியிருப்பது தேவை தானா என்பனவற்றையெல்லாம் நாம் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாகயிருக்கிறோம். முதல் பத்தி பொதுவாக இருக்கிறது. இரண்டாவது பத்தி, மூன்றாவது பத்தி, நான்காவது பத்திகள் பாகில்தான் நம் மீது தொடர்ந்த யுத்தத்திலே இந்தியப் படைகள் பெற்ற வெற்றியும் அதன் காரணமாக நாம் அடைந்த மகிழ்ச்சியும் அதன் காரணமாக பெற்ற உவகையும் உண்மை என்றாலும், அது நம்முடைய அரசுக்கு உட்பட்டதா என்பதை நாம் சிறிது சிந்திக்கத்தான் வேண்டும். இதை மத்திய ஆட்சியில் அங்குள்ள ராஷ்டிரபதி, தேசத்தலைவன் உரையில் எடுத்துக்காட்டினால், நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். நம்முடைய படை வென்றது என்று சொன்னால், நமக்கெல்லாம் பெருமையிருக்கிறது. அதை நான் மறுக்கவில்லை. நம்முடைய ஆளுகைக்குள் அந்தப் படைகள் இல்லை. நம்முடைய ஆளுகைக்குட்பட்ட படைகள், நம்முடைய மூப்படைகள் என்று கூறி அவை வென்றன என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பது திருப்தியாக இருந்தாலும், எந்த வரைமுறைக்குட்பட்டது என்பது சிந்திக்க வேண்டியதொன்று. இப்படிப்பட்ட எல்லா வற்றையும் கூட இங்கு பேசலாம், இந்திய சர்வதேசநிலை இவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் பேசலாம் என்ற நிலையோடு மற்ற தேசங்களைக் கேள்வி கேட்கும் நிலை கூட வந்திருக்கிறது. இது பொருந்தமா என்பது சிந்திக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, நாட்டினுடைய பொதுவான போர் நிலையில் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து அரசாங்கத்தினுடைய கருத்து எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் படையினர் வெற்றி பெற்றால், அது அவர்களுக்கும் பாதுகாப்பு, நாட்டுக்கும் பாதுகாப்பு, நமக்கும் பாதுகாப்பு. நமக்கும் சேர்த்துத்தான் அந்தப் படையினர் போராடியிருக்கிறார்கள் என்ற முறையில்தான் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. சா. கணேசன்: அந்த உணர்ச்சியிலும், அந்த மகிழ்ச்சியிலும் யாருக்கும் பின் வாங்காத அளவுக்கு உவகையும் பேருணர்வும் கொள்ள நாங்கள் தயாராகவிருக்கிறோம். ஆனாலும் இதை 'கான்ஸ்டிடியூஷன்' படி பார்த்தால், நம்முடைய மாநில ஆட்சிக்குள் இருக்கிறதா என்பது கொஞ்சம்

24th January 1972] [திரு. சா. கணேசன்]

சர்ச்சைக்குட்பட்ட விஷயம், அதற்கு மேல் நான் போகவிரும்பவில்லை. இதில் யாரையும் குறை கூறுவதற்கு முற்படுவதற்காகச் சொல்வதாகக் கருத வேண்டாம். எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதொன்றாகவிரும்பாலும், அதைத் தெரிவிக்க வேண்டிய அளவில், தெரிவிக்க வேண்டிய வகையில் தெரிவித்தால் நன்றாகவிரும்பும் என்று கருதுகிறேன். இந்த நிலையில் நமக்கு இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தந்தற்காகவும், இதுமாதிரி நல்ல மரபுகள், நல்ல முறைகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளுவதுபற்றியும் சிந்தித்து, சரி — கொள்ளலாம், வேண்டாம் — என்று கேட்டு சிந்தித்து ஒரு முடிவிற்கு வருவதற்கும் இது ஒரு அரிய சந்தர்ப்பமாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலே, நான் இதற்கும் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இனி அடுத்து, எல்லாவற்றையும் இங்கே பேசியிட முடியாது. குறிப்பிட்ட ஒரு சில விஷயங்களைப்பற்றி மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆளுநர் உரையில் பத்தாவது பத்தியில் 'சேலம் உருக்காலைபைப் பொறுத்த மட்டில் திட்ட ஆலோசகர்கள் தங்கள் அறிக்கையைப் பணித்தனுப்பியுள்ளனர் என்றாலும், இத்திட்டம் பற்றிய நடவடிக்கை தொடர்ந்து மெத்தனமாகவே உள்ளது என்பதை வருத்தத்துடன் கூறுகிறேன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கில வாசகத்துடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது, மொழி பெயர்ப்பில், உள்ளது இல்லாமல் இருக்கிறது, இல்லாதது வந்திருக்கிறது. ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழுக்கும் சம்பந்தமில்லாமல், ஒருவேளை ஆங்கிலத்தில் உரை தயாரித்தவரே அதே எண்ணங்களை, கருத்துக்களை மனத்தில் கொண்டு தமிழிலும் உரையைத் தயாரித்துவிட்டாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. காரணம் அவற்றிலுள்ள வாசகங்கள் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழிற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இது செம்மைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அரசினருக்கு விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

'இந்தத் திட்டம் பற்றிய நடவடிக்கை தொடர்ந்து மெத்தனமாகவே உள்ளது என்பதை வருத்தத்துடன் கூறுகிறேன்' என்று சொல்லி, அதே நேரத்தில், 'இத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் இந்திய அரசு உயர் மட்டத்தில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளதென்பது எனக்குத் தெரியும்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது எனக்குப் புரியவில்லை. இது ரொம்பவும் சூழப்பமான வேதாந்தத் தத்துவங்களைச் சொல்லுவதுபோல இருக்கிறது. தெளிவாக, இன்னது — இங்கே என்று புலப்படுத்த முடியாததைத் தத்துவார்த்தம் பேசுவது போல, அந்தார்த்தம் சொல்லுவது போல, ஒரு நேரத்தில் எல்லாம் புரிவதுபோல வார்த்தைகள் அமைந்திருந்தாலும் ஒன்றும் புரியாததாகவே அமைந்திருக்கிறது. 'மாநிலத்தில் கொஞ்சம் மெத்தனமாகவே உள்ளது என்று வருந்தும் அதே நேரத்தில், அங்கே உயர் மட்டத்தில் மிகுந்த அக்கறை உள்ளது' என்று சொல்லும்போது, இதில் எங்கே என்ன தகராறு இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. எந்த மட்டத்தில் எங்கே தகராறு? அங்கே தகராறு அல்லது மாநிலத்தில் தகராறு? கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். இன்னும் ஒன்றைக்கூடச் சொல்ல வேண்டும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில். இந்தத் திட்டம் பற்றி முதல் முதலில் பிரஸ்தாபித்த காலத்திலிருந்து, தொடர்ந்து பல ஆண்டுக் காலமாக, 'இந்தச் சேலம் உருக்காலைத் திட்டம் பொருளாதார ரீதியில் வெற்றிகரமாக நடத்த முடியாத ஒன்று. ஏதோ தத்துவ ரீதியில், சமய ரீதியில், அரசியல் ரீதியில் இதை நிலை நாட்டலாமே தவிர, பொருளாதார ரீதியில் லாபகரமாக நடத்த முடியாது' என்று ஒரு சிலர் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது

[திரு. சா. கணேசன்]

[24th January 1972]

உண்மை. இன்றைக்கும் அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள். நான் அவர்களைக் குறை சொல்ல எண்ணவில்லை. அவர்கள் எனக்கு மிகுந்த நெருங்கிய நண்பர்கள்கூட. அடியேன் இவ்விடத்தில் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுவதெல்லாம், அவர்கள் சொல்லுவதுதான் உண்மையா? பொருளாதார ரீதியில் இத்திட்டத்தினை லாபகரமாக நடத்த முடியாதா? இந்த உண்மை காரணமாகத்தான் மத்திய அரசோ அல்லது மாநில அரசோ இதனை தயக்கமோ அல்லது மெத்தனமோ காட்டிக்கொண்டிருக்கிறதா என்பதைச் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லி, அது சாத்தியமானதாக இருந்தால், நடத்தியே தீர வேண்டும் அல்லது ஏதோ அதுபற்றிச் சொல்லுவது சமய சந்தர்ப்பங்களுக்கு அரசியல் ரீதியில் உதவியாக இருக்கும் என்பதற்காக இதை வைத்துக் கொண்டு இருப்பதானால், உண்மையை உலகிற்கு எடுத்துச் சொல்லி 'அது வேண்டாம்' என்று சொல்லி, கை கழுவி விடுவது சிறப்பாக இருக்கும். இந்த இரண்டும் கெட்ட நிலையில் ஈரோட்டு என்று சொல்லுவார்களே—அங்கே ஒட்டு இங்கே ஒட்டு என்று—இந்த நிலையை மாற்ற அல்லது இதுதான் என்று திட்ட வட்டமாகச் சொல்ல அரசு முன்வர வேண்டும் என்று நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

அங்கனமே அடுத்துவரும் பத்தியில் தொழில்பற்றி வரும்போது, அதில் நல்ல அரிய கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதை மனப்பூர்வமாக வரவேற்கின்றேன். "தொழில் பிணக்குகளை தொழில் அதிபர்களும் தொழிற் சங்கங்களும் ஒருவரோடொருவர் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது சண்டை சச்சரவுகள் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ள முயலுவது சரியான முறையாகாது" என்று இதில் காணக்கிடக்கின்றது. இந்த உணர்ச்சியை மனிக்கின்றேன், பாராட்டுகின்றேன். எது ஒன்றையும் சண்டை சச்சரவுகள் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது. சண்டை சச்சரவுகள் மூலம் அதை மேலும் பெரிதுபடுத்திக்கொள்ளலாம், ஆனால் எதையும் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாது. பேசி உடன்பாடு காண்பதில்தான் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். அல்லது கோர்ட்டிகள் மூலம் பரிகாரம் காணலாம். சண்டை சச்சரவுகள் மூலம் நிலைமையைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். எனவே குறிப்பிட்டுள்ள இந்த உணர்ச்சியினைப் பாராட்டுகின்றேன். அதே நேரத்தில் இதோடு கூட இன்னும் ஒன்றைச் சேர்த்து வைத்துவிட வேண்டும். இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத் திற்குப் பிறகு அதில் ஈடுபட்டு, தைந்து, பாழாப்போன நாடுகள் எல்லாம் இன்றைக்குத் தலை நிமிர்ந்து, ஏன், அமெரிக்காவைவிட மிகச் சிறந்த நிலையில் வளர்ந்துள்ள நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். யுத்தம் முடிந்து அதன்பின் ஜெர்மன் நிலை என்ன என்பதைப்பற்றிப் படித்திருக்கின்றோம். அங்கே ஐம்பது பேருக்கு ஒரு தட்டு சாப்பாடு, ஐம்பது பேருக்கு ஒரு பூட்ஸ் என்ற கணக்கில் இருந்தது. யுத்தத்திற்குப் பிறகு ஐம்பது பேருக்கு ஒரு தட்டு, சாப்பாடு என்றால் ஐம்பது பேரும் ஒரே தட்டில் சாப்பிடுவார்கள் என்றே அல்லது ஐம்பது பேரும் ஒரு பூட்டைப் போட்டுக் கொள்ளுவார்கள் என்றே அர்த்த மில்லை. சராசரிக் கணக்கில் பொருளாதார நிலை அப்படி இருந்தது என்பதைத் தான் அப்படிக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். புள்ளி விவரம். அந்த நாடு இன்றைக்கு அமெரிக்கன் டாலரைவிட எங்கள் 'மார்க்' தரத்தில் உயர்ந்தது, அதற்குத்தான் முதல் மரியாதை என்று சொல்லி, இன்றைக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் மத்தியில் ஜெர்மனியின் 'மார்க்'க்குக் கைப்பிடுப்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்த அளவிற்கு யுத்தத்திற்குப் பிறகு அந்த நாடுகள் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கின்றன. காரணம் என்ன? அங்கே உள்ள தொழிலகங்கள் எடுத்துக்

24th January 1972] [திரு. சா. கணேசன்]

கொண்ட முயற்சிகளாகும். அங்கே தொழிலதிபர்கள், தொழிலாளர்கள், அரசு ஆகிய மூன்றுக்கும் இடையிலுள்ள சௌகரியம். அவர்கள் ஒரு ஒழுங்கு முறையைக் கடைபிடித்துக்கொண்டு தேச முன்னேற்றத்தின் பின்னால் நின்றுகொள்ளுங்கள். எனவே அப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியினை நாம் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகின்றேன். இந்த உணர்ச்சியினைக் கொள்ளுவதோடு மட்டுமல்லாமல், இதோடு மூன்றாவது ஒன்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வலியுறுத்திக்கூற முன்வருகின்றேன். எந்த விஷயத்திலும் எப்போதும் விவகாரங்கள் இருக்கத் தான் இருக்கும். எப்போதும் இப்படிப்பட்ட விவகாரங்களில் பாஸ்பரம் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ள முடியுமானால், பாஸ்பரம் பேசக் வார்த்தை மூலம் சுமுகமான முடிவினை திடுபெறச் செய்துகொள்ள வேண்டும். அப்படி முடிவெல்லையென்றால், முடியாத சந்தர்ப்பங்களிலே 'மத்யஸ்தம்' என்று ஒன்றினை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அவர்கள் சொல்லும் முடிவே இறுதியானது, முடிவானது என்று இரண்டு சாராரும் கட்டுப்பாடுவேண்டியதாகும் என்ற நிலைமையை அமைத்து விடுவோமானால், செம்மையாகலாம். அதற்கும் மேலே போகப்போனால், விவகாரங்கள், வம்புகள், தும்புகள், ஸ்ட்ரைக் முதலியன எங்கேயும் தலை தூக்கக்கூடாது என்ற கடுமையான சட்டம் கொஞ்சகால மாவது இருந்தால்தான், இந்தத் தேசத்தின் பொருளாதாரம் சீர்படும், நிறைவு படும், நமது உற்பத்தியும் தரமாக இருக்கும், விலையும் முறையானதாக, 'ரிசனபிள் ப்ரைசாக்' இருக்கும். இவற்றை நாம் மனத்தில் கொண்டு செயல்படுத்தத் தொடங்க வேண்டும். அதோடு கூட எந்தத் தொழிலிலும், தொழிற்சாலை மட்டத்தில், — தொழிலாளர்கள் மட்டத்தில், மாணுக்கர்கள் மட்டத்தில் ஆக இந்த மூன்று துறைகளுள் எந்த அரசியல் கட்சிக்காரர்களும் தலை வைத்துக்கூட படுக்கக்கூடாது என்ற நியதியை நாம் அனைவரும் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒரு சட்டமே செய்திட வேண்டும், விதி செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்துகொண்டே சட்டமோ விதிபோ மிக மிகக் கடுமையாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். மாணுக்கர் துறை, தொழிலகங்கள், தொழிலாளர் துறை ஆக இந்த மூன்றிலுள்ள அரசியல்வாதிகளுக்கு இடமே இல்லாமல் செய்திடல் வேண்டும். இது மிகவும் அவசியமாகும் அவசரமும் ஆனதாகும். இப்போதுள்ள கல்வி முறையில் அரசியல் என்பது, 'பாலிக்ஷக்' என்பது, விஞ்ஞான ரீதியில், ஒரு 'ஸயன்ஸ்' என்ற முறையில் இருக்கலாம். படிக்கட்டும் ஏட்டில். வாதிட்டும் பள்ளி அரங்கங்களில். இரு புறங்களையும் அவர்களே கேட்டு அவர்களே ஒரு முடிவிற்கு வரட்டும். ஆனால் எந்த ஒரு மாணுக்கனும் சுதந்திராக கட்சியில் உறுப்பினராக இருக்கக் கூடாது. காங்கிரஸில் உறுப்பினராக இருக்கக் கூடாது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் உறுப்பினராக இருக்கக் கூடாது. . எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியிலும் உறுப்பினராக இருக்கக் கூடாது என்ற ஒரு விதியைச் செய்திடல் வேண்டும். கட்சிவாதம் பேசிக்கொண்டு, தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு யாரும் குந்தகமாக இருத்தல் கூடாது என்ற எண்ணத்தின் வழி நின்று அந்தரங்க சுத்திப்போடு நான் கேட்டுக் கொள்ளுவது எல்லாம் இதுதான். இதை ஒவ்வொருவரும் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிக்காரர்களையும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று, தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதே நேரத்திலே அரசு இந்த நெறியிலே உறுதியாகக் கடுமையாக நின்று செயல்பட்டு, அதன் மூலமாக நிரந்தரமான நன்மையை மாநிலத்துக்கு, தேசத்துக்கு உண்டாக்கித் தரவேண்டும்.

[திரு. சா. கணேசன்]

[24th January 1972]

இனி, அடுத்து, 16-வது பத்தியிலே “மாநகரத்தின் இட நெரிசலைத் தணிக்கும் வகையில் சென்னை மாநகரைச் சுற்றிலும் புதிய நகரங்களைத் தோற்றுவித்து, நகர வளர்ச்சிக்கான புதிய வழிமுறைகளை வகுப்பதே இச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண நாம் மேற்கொள்ளக் கருதியுள்ள செயல்முறைத் திட்டமாகும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது நல்ல உணர்ச்சி, இதை நான் வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்திலே, இன்னொன்றையும் யோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்னையைச் சுற்றியே நகரங்கள், துணை நகரங்கள் — ஸபர்ப்ஸ் — புற நகரங்கள் என்று இவைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டே போனால், தமிழகம் முழுவதும் சென்னையைச் சுற்றித்தான் குடியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வரும். ஏதோ வீடுகளைக் கட்டிக்கொடுத்து விடுவார்கள்; தண்ணீர் எங்கே விரும்பு வந்துசேரும், சென்னையைச் சுற்றி ஒரு கோடி மக்கள் என்று வந்து விட்டால்? சும்மாயிருந்த ஏரிகள், புழலேரி, அது, இது என்றெல்லாம் வந்தும், தண்ணீர் போதவில்லை. வீராணத்திலிருந்து கொண்டுவரவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அப்படியும் பற்றாமல் போய்விடும். இன்னொன்று, பொருளாதார நெறியிலேயும், அமைப்பு நெறியிலேயும் கூட, எல்லாவற்றையும் சென்ட்ரலைஸ் பண்ணி வைத்தால் தேசத்துக்கு நன்மையா என்று ஆட்சியி லுள்ளவர்கள், சம்பந்தப்பட்டவர்கள், நம்மைப்போன்று பிரிதிநிதித்துவம் வகிக்கிறவர்கள் எல்லோரும் யோசிக்க வேண்டும். நாம் யோசிக்க வேண்டும் — எண்டோமென்ட் போர்க்கு மெட்ராஸில் என்ன வேலை? மெட்ராஸ் சிட்டியில் அதற்கு என்ன வேலை? அது கன்னியாகுமரி வரை ஆள வேண்டும், மெட்ராஸுக்கு வடக்கே ஒரு இஞ்ச்-வரை தான் அதற்கு வேலை — திருநெல்வேலியை விட்டால் வேறு ஒன்றும் இல்லை. தெற்கே 400 மைல் வரை ஓட வேண்டும். கோவில்கள் அதிகம் அங்கே தான் — பாண்டிய நாட்டிலும், தஞ்சாவூரிலும் தான் ஜாஸ்தி. (ஒரு உறுப்பினர் குறுக்கிடு) எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பாண்டிய நாட்டில் இருக்கிற அளவுக்கு தஞ்சாவூரில் அதிகம் இல்லை. புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் மட்டும் இருக்கிறது 2,500 கோவில்களுக்கு மேலே. இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், அவ்வளவையும் நிர்வகிக்க சென்னையில் எதற்காக உட்கார்ந்துகொண்டு கஷ்டப்படுத்த வேண்டும்? கன்னியாகுமரியில் டிராஸ்டி நியமிப்பதில் தகராறு இருக்கிறதென்றால் நான்கு பேர் சேர்ந்துகொண்டு மெட்ராஸுக்குப் படையெடுக்க வேண்டும். மதுரையிலோ கன்னியாகுமரியிலேயோ அந்த அதிகாரம் இருந்தால் அங்கேயே காரியம் முடிந்துவிடும். ஒரு டிராஸ்டி நியமனத்திற்கு 50 பேர் அல்லது 100 பேர் வருகிறோம். பப்ளிக் ஓர்க்ஸ் டிபார்ட்மென்டு எதற்காகச் சென்னையில் இருக்க வேண்டும்? (சிரிப்பு) சிரிக்கிறதற்காகச் சொல்லவில்லை. நான் சொல்வது தவறாக இருந்தால், மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு உட்காரத் தயாராயிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: தலைநகரையே மாற்றி ஸிட்ராமா என்ற கருத்தையும் கூட சொல்லாமே.

திரு. சா. கணேசன்: தலைநகரையே மாற்றலாமா என்பது பிரச்சனையில்லை. ஆனால் தலைநகரில்தான் எல்லா அலுவலகங்களும் இருக்க வேண்டும் என்று எந்த இடத்திலேயும் இல்லை. அமெரிக்காவில் நடக்கிறதெல்லாம் தலைநகரிலேயே இருக்கிறதா? எங்கேயும் கிடையாது. எது தலைநகர், எது

24th January 1972] [திரு. சா. கணேசன்]

துறைமுக நகர், எது ஆட்சி நகர் என்று புரியாமல் குழப்பிக்கொண்டு இருக்கிறேன் நானே. தலைநகர் வேறு, நிர்வாகம் இருக்கிற இடம் வேறு. எங்கே இருக்க வேண்டுமோ அங்கேதான் இருக்க வேண்டும். தலைநகர் என்பதால் மெட்ராஸில் 'டாம்' கட்ட முடியுமா? எங்கே தண்ணீர், மலை, பள்ளம் இருக்கிறதோ, அங்கே தான் அணை கட்ட முடியும். அதேபோல் 'டாம்' கட்டுகிற இடத்தில், தலைநகர் வைக்கலாமா? எல்லாம் ஒரே இடத்தில் இருக்க வேண்டும் என்றில்லாமல், 'டி-சென்ட்ரலைஸ்' பண்ணினால், இவ்வளவு ஜனப்பெருக்கம் இங்கு வந்து சேராது, இவ்வளவு பெரிய நெருக்கடி வராது, இவ்வளவு சிரமம் வராது. அந்தந்த பிராந்தியங்களும் செழிக்கும். அதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. பத்து பெரிய மனிதர்கள், படித்தவர்கள், மற்றவர்கள், ஃபேஷனபிள் ஜெண்டில்மென் அங்கேயெல்லாம் இருப்பார்களானால், அங்கேயும் நாகரிகம் வளருமல்லவா? எல்லாம் மெட்ராஸுக்கு வந்து, காரைக்குடியும், புதுக்கோட்டையும் காடாக இருக்க வேண்டுமா என்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். தேவையில்லாததை எல்லாம் கொண்டுவிட்டு போட்டு இட நெருக்கடியை ஆர்டிசிபியலாகச் செய்கிறோம். நிர்ப்பந்தத்தில் அவசியத்தில் சென்னைக்கு நெருக்கடி இல்லை. தேவையில்லாத அளவுக்குக் கொண்டுவிட்டு திணித்து நெருக்கடியை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆர்டிசிபியல் ஸ்கேர்சிட்யை உண்டாக்குகிறோம். வணிகர்கள் குதாட்டம் நடத்துகிறார்கள் என்று பின்னாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல் இது ஒரு அரசியல் ஸ்பெகுலேஷன், குதாட்டம். இதற்குக் காரணம் யார் என்று நான் சொல்லவில்லை. யாரையும் குறை சொல்லுவதற்காக வசை புரானம் பாடுகிறவனல்ல நான். சொல்லுகின்ற விஷயத்தை அணுகிப்பார்த்து சரியாக இருந்தால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சரியென்று ஒப்புக் கொண்டால், பிறகு எந்தக் காரணத்தாலும் தள்ளக் கூடாது, செயல் முறையில் கொண்டுவர வேண்டும். அதுதான் என் வேண்டுகோள் அல்லது பிரார்த்தனை.

இதிலே பல விஷயங்கள் சொல்லப்படாமலும் இருக்கின்றன. நம்முடைய உற்பத்தி நமக்குப் போதாது. இந்த தேசத்தில் இருக்கிற விஷயங்களைப் பாராட்டுகிறோம். அதைக் குறை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் நம் மாநிலத்தில் இருக்கவேண்டிய பந்தோபஸ்து இருக்கிறதா? அதற்கு நாம் என்னென்ன கையாண்டிருக்கிறோம்? பல மாநிலங்களைப் பார்க்கிற போது, எந்த வகையிலும் தலைகுரிய வேண்டிய நிலையில் நாம் இல்லை, தலை நிமிர்ந்து நிற்கவேண்டிய நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம். நான் மறுக்க வில்லை. நேற்று பத்திரிகையில் வந்த செய்தியைப் பார்த்த பிறகு, ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. எனக்குப் புரிகிற விஷயம்தான். ஒரு கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள 27 விக்ரகங்கள் தூத்துக்குடியில் கைப்பற்றப் பட்டன என்ற செய்தியை எல்லோரும் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். சென்னையிலே உள்ள பழம் பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநரையும் கலந்து, அவைகள் எந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவை, எந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவை, எந்த ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவை, எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவை என்று பார்த்திருக்கிறார்கள். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சில பேர்களைக் கேட்டேன். அவர்கள் சொன்னார்கள்—சரியாகப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை என்று. இன்னொருவர் சொல்கிறார்—"நான் பார்த்தேன். 20-ம் நூற்றாண்டு என்றால் கூட கோபித்துக்கொள்வீர்கள். 1901-ம் வருஷம் 20-ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பிக்கிறது. இந்த 1970-ம் வருஷத்தில் செய்த சாமான்கள் அவைகளிலே பாதிக்கு

[திரு. சா. கணேசன்]

[24th January 1972]

மேல் இருக்கின்றன.” அப்படியானால், ஒரு கோடி ரூபாய் மதிப்பிடக்கூடிய 27 சாமான்கள் சுலபமாக மாற்றப்பட்டுவிட்டனவா? புதிய உருப்படிகள் பழம் பெருமை வாய்ந்தவைகளுக்குப் பதிலாகப் போடப்பட்டிருக்கின்றனவா? இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஒரு கோடி ரூபாய் மதிப்பு என்று பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. 27 விகிதசதவிகிதங்கள் என்பதும் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. ஆனால் நான் சந்தித்த ‘ஆர்கியா லாஜிகல் எக்ஸ்பர்ட்’ அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—“இருபதாம் நூற்றாண்டு என்று கூட சொல்லமாட்டேன். 1970-ம் வருஷம் உற்பத்தியாகியிருக்கிறது” என்று. இது என்ன? இதை அரசு மிக்க கவனமாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

இதுமாதிரி பல துறைகளிலே நாம் எந்த அளவுக்குக் கடுமையாக கண்டிப்போடு செயல்பட வேண்டும் என்பதை எல்லாம் நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளை எல்லாம் நாம் செய்ய வேண்டும். தொழிற் துறையில் நம் மாநிலம் வளர வேண்டும், வளம் பெற்றிருக்க வேண்டும். தொழிற் துறைக்குள்ளே ஒழுங்கான, நியாயமான போட்டா போட்டி ஏற்படும்படியான நிலையில் தொழிற் துறையை வளர்க்க வேண்டும். குறிப்பிட்ட ஒருவருக்குத்தான் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்ய உரிமை உண்டு என்று வைத்துவிட்டால், அவர் சொன்னதுதான் விலை, அவர் தந்ததுதான் தரம். நமக்கென்று பொறுக்கியெடுத்துப் பெறுகிற நிலை துய்ப்பவருக்கு இல்லாமல் போய்விடும். ஜென்மானுஜென்மாவாக, எதை யெடுத்தாலும் பொறுக்கியெடுத்துப் பார்த்தே பழகிப்போன ஜாதி. “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்டினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு” என்று வார்த்தைகளுக்குள்ளே கூட பொறுக்கச் சொல்கிற ஜாதி இந்த ஜாதி. அப்படியிருக்க அந்த ஜாதி தந்ததை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். கேட்டதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், தரம் இல்லை. தலைவிதி என்று நானும் நீங்களும் கட்டுப்பட்டுக்கொள்ளலாம். இதனால் தேசத்தின் பொருளாதாரமும் வளராது, வாணிகமும் வளராது, ஏற்றுமதியும் பெருகாது, லாபமும் சிறக்காது. ஆதலாலே ஒழுங்கான, நேர்மையான, சட்ட ரீதியான போட்டாபோட்டி வரும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். இது ஒரு ஓட்டப் பந்தயம் மாதிரித்தான். ஸ்கலிலும் காலேஜிலும் பந்தயம் வைத்தால் போதும் என்று நினைப்பது பார்ப்பம். அப்படிப்பட்ட போட்டாபோட்டி தேவை. தொழிற் துறையிலேயும் ஓட்டப்பந்தயம் வைக்க வேண்டும். எவனுடைய பொருள் அழகாக, நல்லதாக, விலை குறைவாக இருக்கிறது என்று பார்த்து, அதைப் துய்ப்பவர்கள் — கன்ஸ்யூமர்கள் பொறுக்கியெடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் வசதியும் சாதாரண மனிதனுக்கெல்லாம் இருக்கும்படியாக நாம் செய்ய வேண்டும்.

இந்த உரை 18-வது பகுதியில் விலைவாசி பற்றிப் போட்டிருக்கிறார்கள், விலைவாசி கூடிக்கொண்டே போகிறது என்று. இந்த நிலைமையை நாம் உணருகிறோம். இதைச் சொன்னார்களே தவிர, அதை ஏன் கட்டுப்படுத்த வில்லை? சில விஷயங்களை நாம் எதிர்பார்ப்போம். எதிர்பார்த்தபடி எல்லாமே நடந்துவிட்டால், இந்த உலகத்தில் யாருக்கும் கவலையே இருக்காது. அதையும் பார்க்க வேண்டும் “இன்றியமையாப் பொருள்கள் விற்பனையைக் கட்டுப்படுத்தி, முறைப்படுத்தும் நடைமுறையைச் செயலுக்குக் கொண்டுவரக் கூடிய ஏற்பாட்டினை எப்பொழுதும் தயாராக வைத்திருப்போம்” என்று

24th January 1972] [திரு. சா. கணேசன்]

அதில் போட்டிருக்கிறது. கட்டுப்பாடு வருகிறது என்று தெரிந்தாலே—நான் பகிரங்கமாகச் சொல்லலாம்—என்னை யாரும் குற்றம் சொல்ல மாட்டார்கள்—நான் ஒரு வியாபாரி; கட்டுப்பாடு வருகிறது என்று சொன்னாலே, அதைப் பதுக்கி வைக்க முயல்கிறேன். இதுதான் இயற்கை, கட்டுப்பாடு இல்லையென்று சொன்னால், தாராளமாகப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன; விலை குறைவாகக் கிடைக்கின்றன. இதைப் பார்க்கிறோம். எனவே எப்போது கஷ்டம் வருகிறது? உற்பத்தி மிகக் குறைந்துபோய் தேவைக்கு வேண்டிய அளவில் இல்லாமல் இருக்கிற நேரத்தில், சங்கடம் வருகிறது. அப்படிப்பட்ட சமயத்தில்தான் இந்தக் கட்டுக்கடை சர்க்குகள் 'பலிப்பர் ஸ்டாக்' தேவை. எப்போதுமே இதை வைத்துக் கொண்டிருந்தால், விணை நஷ்டமும் கஷ்டமும் வரும். ஒரு பெரிய அரசு லட்சக்கணக்கான டன்களை முடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்குமானால், முடக்குவது ஏதற்காக? வியாபாரி தவறு செய்தால், முடக்கி வைத்திருக்கிற சர்க்கைத் திறந்துவிடும்போது, பிளாக் மார்க்கெட்டிங், விலையேற்றம் குறையும் என்பதற்காகத்தான். இது இல்லாமல் இதையும் நம்முடைய அரசு நெறியாகக் கொண்டு செய்யத் தொடங்கினால், நிச்சயமாகத் தீமை தான் வரும் என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். மத்திய அரசு எடுக்கும் முடிவுகளை ஒட்டியே விலைவாசி விவரம் அமையும் என்று முன்னர் நிகழ்த்திய உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மத்திய ஆட்சியைக் குறை சொல்லவில்லை. நம்முடைய மாநில ஆட்சிக்கு உரிய உரிமைகள் உண்டு. அந்த உரிமைகளுக்குள் நின்றுகொண்டு அவர்களோடு போராடாமல் கூட இந்த நியதியை, இந்த நெறியை நாம் வகைப்படுத்த முடியும். அதைச் செய்ய நாம் முயல் வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு வினாகப் போகக் கூடாது. உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன். மூன்று நாட்களுக்கு முன்னால் 'ரிப்பன் பிஸ்டிங்' பக்கத்தில் ஒரு ஓட்டலில் போய் காஃபி சாப்பிட்டேன். அந்த ஓட்டல் பெயரைச் சொல்லி விளம்பரப் படுத்த விரும்பவில்லை. முந்தா நாள்தான் போனது. மூன்று அவுன்சு காபி 30 பைசா. பழைய காலத்தில் 'சைலிங்' எப்போதுமே தண்ணீர் குடிப்பதில்லை. வேறும் 10 இலையைக் கொதிக்கிற தண்ணீரில் போட்டு கோப்பையில் ஊற்றி "ஊஸ்ப்" என்று அதைக் குடிப்பார்கள். இவ்வளவு பெரிய கோப்பையை யார் செய்தார்கள் என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : எந்த ஓட்டல் அது?

திரு. சா. கணேசன் : இதுவரையில் அதுபோன்ற கோப்பையை ஆஸ்பத்திரியில் தான் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த 'சைல்' இருக்கும். அந்த ஓட்டல் பெயரைச் சொல்லக் கூடாது என்றுதான் நான் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு ஏன் நான் விளம்பரம் செய்ய வேண்டும்?

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : காபி நன்றாக இருந்ததா என்பதற் காகக் கேட்டேன்.

திரு. சா. கணேசன் : அடுத்த முறை போகும்போது மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரையும் கூட்டிச் செல்கிறேன். நானே வாங்கித் தருகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அந்த ஓட்டலில் வேறு ஏதேனும் விற்குந் தளரா?

திரு. சா. கணேசன் : அது தெரியாது. அவ்வளவு அநியாயமாகப் போகிறது.

[24th January 1972]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, காப்பியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். பல முறை ஒட்டல் அதிபர்களைக் கூப்பிட்டு வைத்துப் பேசினோம். காப்பிக்கொட்டை விலை ஏறிவிட்டது, பால் விலை ஏறிவிட்டது, சர்க்கரை விலை ஏறிவிட்டது என்று ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு காரணம் சொல்கிறார்கள். நமக்குள்ள சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இப்போ திருக்கிற சட்டப்படி காப்பியை இந்த விலைக்கு இந்த அளவு கொடுக்க வேண்டு மென்று கட்டுப்படுத்த இடமில்லை. அவர்களைக் கூப்பிட்டு நாம் சொல்லும் போது அரசு சொல்கிறதே என்ற மரியாதைக்காக ஒப்புக்கொண்டு 5 பைசா குறைக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இரண்டு மாதம் கழித்து மறுபடியும் விலையை ஏற்றுகிறார்கள். இது சாதாரணமாக நடக்கிறது. பெரிய ஒட்டல்களுக்குப் போனால், அசோகா போன்ற ஒட்டல்களுக்குப் போனால் காபி 75 பைசாவுக்கு விற்கிறார்கள் என்று சொல்லும்போது, அந்த ஒட்டலுக்குப் போவது தவறு. சாதாரண மக்கள் போகிற ஒட்டல்களுக்குப் போய்ப் பழகவேண்டும். சாதாரண மக்களுக்கு வசதியாக இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். வசதி படைத்தவர்கள் ஒரு ரூபாய் கொடுத்துக் கூட காபி குடிக்கிறார்கள். அங்கே போய் ஏன் இந்த விலைக்கு விற்கிறது என்று கேட்டால், “சாப்பிட்டால் சாப்பிடுங்கள், இல்லையென்றால் போங்கள்” என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த எந்தச் சட்டம் இருக்கிறது என்று புரியவில்லை.

திரு. கே. ராஜாராம் : சட்டத்தில் இடமில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அமைச்சர் அவர்கள், அரசாங்கம் இதில் நடவடிக்கை எடுக்காது என்ற தைரியத்தை உண்டுபண்ணும்படியான பேச்சுகளைப் பேசுவதனால் அதிகமாக அவர்கள் இம்மாதிரித் தவறுகள் செய்ய ஆரம்பிக்கிறார்கள். தயவு செய்து சட்டத்தில் இடமில்லாவிட்டாலும் அதை விளம்பரப்படுத்த வேண்டாம். கூடுமான வரையில் அரசாங்கம் முயற்சி செய்து தவறான முறையில் போகாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, சட்டத்தில் இடமில்லை என்று சொல்லி அவர்களைத் தைரியப்படுத்தக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : சட்டத்தில் இடமில்லை என்று சொன்னால், அரசாங்கத்திற்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை, ஒட்டல் அதிபர்கள் அரசு சொன்னால் கேட்கமாட்டார்கள் என்று அர்த்தமல்ல. காபி அளவையும் காபி விலையையும் நிர்ணயிக்க சட்டத்தில் இடமில்லை என்று சொன்னேனே தவிர, ஒட்டலுக்கும் அரசுக்கும் பலவிதத் தொடர்பு இருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு செய்யலாம். ஒட்டலில் இருக்கிற பலகாரத்தில் இட்லி இந்த விலைக்குத்தான் விற்க வேண்டுமென்றால், ஒவ்வொரு ஒட்டலுக்கும் தராக வைத்து இட்லியை எடை போட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டும். ஒட்டல் அதிபர்களிடம் நான் புதிய யோசனைகூட சொன்னேன். எ கிளாஸ், பி கிளாஸ், சி கிளாஸ் என்று ஒட்டல்களைப் பிரித்து எ கிளாஸ் ஒட்டலில் பொருள்கள் இன்ன விலை, பி கிளாஸ், சி கிளாஸ் ஒட்டல்களில் பொருள்கள் இன்ன விலை என்று போடுங்கள் என்று சொன்னேன். ஆனால் இது வரையில் அதை யாரும் பிரிக்கவில்லை. க்ளாஸைத்தான் குறைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று இப்போது தெரிகிறது.

(உறுப்பினர்கள் சிலர் இடைப் பேச்சுக்கு எழுந்தனர்.)

24th January 1972]

திரு. சா. கணேசன் : I am not going to yield, Sir, I am on my legs.

நான் பேசுவதில் தெளிவு வேண்டுமென்றால், குறிப்பிட்டப்டும் பதில் சொல்கிறேன். என்னையே உட்கார வைத்துக்கொண்டு, வேறு சர்ச்சைகள் நடந்தால், அது ஒழுங்கான நடவடிக்கை என்று நான் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதுதான் ஒழுங்கு என்றால், கட்டுப்படுகிறேன். பெரிய ஓட்டலில் ஒரு ரூபாய் காபி விப்பதை நான் மறுக்கவில்லை. 5 ரூபாய் போட்டப்டும். நான் சொல்வது சாதாரண ஓட்டல்தான். இதற்குச் சட்டம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது. சுமார் 30 வருஷங்களுக்கு முன்னே—அந்தக் காலத்திலே ரயில்வே கம்பெனி நிர்வாகத்தில் இருந்தது. அதிலே கூட உப்புமா இத்தனை அவுன்சு, காலிபி இத்தனை அவுன்சு, மைசூர்பாரு, ஜிலேபி என்பது இத்தனை தோலா எடை என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. அதைத்தான் சொல்கிறேன் அரசாங்கத்திற்கு. பண்டங்களின் எடை அளவை நிர்ணயித்து விடுங்கள். ஏ-கிளாஸ் ஓட்டல், பி-கிளாஸ் ஓட்டல், அதற்குமேலே 5-ஸ்டார் ஓட்டல், 4-ஸ்டார், 3-ஸ்டார் என்று போவது சரியில்லை. 'நோ ஸ்டார்'

திரு. டி. சந்தோஷம் : On a point of clarification, Sir, சுதந்திராக் கட்சிக்காரர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்று சொல்லும்போது இதற்கு மட்டும் கட்டுப்பாடு வேண்டுமென்று சொல்வது அவர்கள் சுதந்திரத்தைப் பாதிப்பதாகாது ?

திரு. சா. கணேசன் : எல்லாவற்றிற்கும் சுதந்திரம் என்று வக்கில் ஐயா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். சுதந்திரம் என்பதற்கு 'டெலிபினிஷன்' அவர்களுக்கே தெரியும். யார் வேண்டுமானாலும் எதையும் செய்யலாம் என்பது சுதந்திரமில்லை. எங்கே மனிதன் சுதந்திரம் அத்து மீறுகிறதோ அங்கே சுதந்திரம் அற்றவனாகிறான் என்பது சுதந்திராக் கட்சி மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள அறிவாளிகளின் கருத்து. என்னுடைய சுட்டு விரல் மற்றவர் மூக்கத்தில் பட்டால், அந்த விரலை வெட்டுவதற்கு அவருக்குச் சுதந்திரம் வருகிறது. பிறரைக் குத்தாத வரையில் எனக்குச் சுதந்திரம். தருவதை வாங்கிக் கொள்வதுதான் சுதந்திரம் என்று வாதிட வழக்கறிஞர் அவர்கள் வருவார்களானால், என்னையும் மற்றவர்களையும் ஆண்டவன்தான் காப்பற்ற வேண்டும். அந்த அளவுக்கு ஓட்டலில் விலை கூடுகிறது, 'சைல்' குறைகிறது, தரம் மட்டமாகிறது, இதைப் பார்க்கிறோம். சைசும் தரமும் அப்படியே இருக்க வேண்டும். விலை கூடினாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் விலை அப்படியே இருக்கும்போது, தரமும் சைசும் குறைந்து போகின்றன. இந்த மூன்று வகையிலும் துய்ப்பவன் கஷ்டப்படுகிறான். ஸ்டாண்டர்ட் கெட்டுவிட்டது, அளவு குறைந்துவிட்டது. விலை மட்டும் கூடிவிட்டது. எல்லோரும் 100-க்கு 80 நாட்களுக்கு மேல் ஓட்டலில் தான் வாழ்கிறோம். வீட்டில் வாழவில்லை. இது எல்லோருக்கும் புரிகிற உண்மை. இதை ஒழுங்குபடுத்துவது, இதில் செயல்படவேண்டியது அவசியம் என்று சொல்லத் தொடக்கினேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : எப்படி ஒழுங்குபடுத்துதல் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும்.

திரு. சா. கணேசன் : இட்டிலியின் சாதாரணமான அளவு இன்னதான், இதற்கு விலை இன்னது தான் என்று செய்ய வேண்டும். பெரிய ஓட்டல் வைத்திருக்கிறவர்களைப்பற்றி ஆட்சேபணியில்லை. மேல் நாட்டில்

[திரு. சா. கணேசன்]

[24th January 1972]

கலீபீடரியாவில் சாப்பிட்டால் 3 ரூபாய், அதே சாமானை இன்னொருவர் கொண்டு வந்து 'சரீவ்' பண்ணச் செய்து சாப்பிட்டால், 30 ரூபாய். கவுண்டரில் பொருளைக் காட்டி அல்லது கேட்டு வாங்கி சாப்பிட்டால், 3 ஷில்லிங் ஆகும். டேபிளில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதற்கு அதே சாமானுக்கு 30 ரூபாய் கொடுக்கிறோம். வேறு பண்டமில்லை. பரிமாறுகிற முறை, அதற்குக் காட்டுகிற வாடகை, அதற்குச் செலவழிக்கிற முதலீடு, அதற்கு வட்டி, இவற்றையெல்லாம் கவனித்து இப்படி வசூலிக்கப்படுகிறது. இப்படி பல்வேறு இடங்களிலும் செயல்படுவதைக் காண்கிறோம். இட்டிவி என்று சொன்னால், இன்னது என்று டெபனிஷன் செய்ய வேண்டும். காபி என்று சொன்னால் இன்னது என்று சொல்ல வேண்டும். இதற்கு முன்பு ஒரு சேர் காஃபி என்று சொல்வார்கள். இந்த லோட்டாவைப் போல இரண்டு மடங்கு இருக்கும்.

THIRU D. SANTOSHAM: Mr. Chairman, Sir, may I make a submission to the hon. Member? Why not the hon. Member introduce a private Member's Bill called 'Iddli Control Bill' or 'Coffee Control Bill'?

THIRU SAW GANESAN: Certainly. If the Chairman allows me to introduce such a Bill, tomorrow I will submit a Bill—Not only 'Iddli Control Bill' but 'All Control Bill'. (Cheers) இந்த மாதிரி ஒழுங்குபடுத்தினால் நியாயமாக இருக்கும், நன்மையாக இருக்கும். முன்பிருந்த ஒரு சேர் காஃபி போக, அது இப்போது என்னமோவாகி, இப்போது காஃபி சுக்கு கஷாயம், மருந்து மிக்ஸர் சாப்பிடுவதற்கு ஈடாக வந்தாய்விட்டது. இப்போது காஃபி கிளாஸ் அவுன்ஸ் கிளாசு மாதிரி 'வி' மாதிரி இருக்கிறது. கீழே குவிந்து மேலே விரிந்து இருக்கிற நிலையில் ஏதோ ஒரு அரை அவுன்ஸ் தான் தேரும். இந்த மாதிரி நிலைமையெல்லாம் செம்மைப் படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, மீண்டும் இந்த மாதிரியான நம்முடைய கருத்துக்களையெல்லாம் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு ஏற்ற முறையில் அமைந்த இந்த உரையை நமக்குப் பெய்த ஆளுநர் பெருமானுக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்ற உறுப்பினர்களுக்குள்ளே நானும் ஒருவகைச் சேர்ந்து இத்துடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களுடைய பேருரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கபாண்டியன் அவர்களின் தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து எனது கருத்துரையை வழங்குகின்றேன். நமது ஆளுநர் அவர்கள் பேருரையில் முதலாவது நம் நாட்டில் ஏற்பட்ட தேசச் சவாலு இந்திய நாடும் இந்திய மக்களும் படை வீரர்களும் எவ்வாறு ஏற்று, திறம்பட, உலகமே வியக்கின்ற நிலைமையில் வெற்றி கண்டு அண்டையிலே மாநிலச் சுயாட்சியில் தொடங்கி சுதந்திரநாடாகிய, தங்களுடைய உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடித் கொண்டிருந்த மக்களுக்கு உறுதுணையாக நின்று வங்க தேசத்தை உருவாக்கிய பெருமையை இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமது மாண்புமிகு சுதந்திரா கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கே பேசுகிற போது ஆளுநர் அவர்கள் பேருரையில் இத்தகைய கருத்து இடம் பெறலாமா என்ற ஒரு ஐயக் கருத்தை எடுத்து வைத்து விட்டு, அதை ஆராய்ச்சிக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், ஆளுநர் அவர்கள் பேருரையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு புதிய பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியதை நான்

24th January 1972] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

பெருமையாகவே கருதுகிறேன். இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலும் ஏற்படுகிற தாசிப ஒரு தேசிய ஆபத்தான நிலையை இந்தியாவில் எல்லா மூனைகளிலும் வாழ்கிற மக்களும், அரசும் தங்களுடைய பிரச்சனையாகக் கருத வேண்டும் என்ற நிலையில் ஆளுநர் உரையில் அதற்கு இடம் தந்திருப்பது இப்படி ஒவ்வொருவரும் கருத வேண்டும் என்ற ஒரு பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியது. நமது மாநிலத்தில் தான் இப்படி இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இதை அவர்கள் முறையா என்று சொன்னதால் மற்ற மாநிலங்களில் இப்படி நடந்திருக்குமோ என்று நினைக்கிறேன். அவ்வாறு இந்தியப் பெரு நாட்டிலே ஒரு பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியதற்காக முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் மிகச் சிறப்பாக இந்த நாட்டில் விவசாயத் துறையில் நாம் எவ்வளவு முன்னேறியிருக்கிறோம், உற்பத்தியை எவ்வளவு பெருக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்குப் பருவகால மழைகளெல்லாம் ஓளவிற்குத் துணை புரிந்தாலும் கூட நமது அரசு எடுத்துக்கொண்ட பெரு முயற்சிகள் காரணமாக உற்பத்தியிலும் தரத்திலும் உயர்ந்திருக்கிறோம் என்பதை ஆளுநர் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அதனுடைய எதிரொலி என்ன வென்றால் இவ்வளவு பெருமளவில் உற்பத்தித் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிற நமக்கு மிகத் தேவையான இரசாயன உரம் தேவையான அளவிற்குக் கிடைக்கவில்லை. அதற்காக தூத்துக்குடியில் இரசாயன உரத் தொழிற்சாலையை விரைவில் தொடங்க வேண்டும். அதற்குரிய ஆக்க முறைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதையும் குறிப்பிட்டிருப்பது விவசாயப் பெருஞ்சூழி மக்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியளிக்கிறது. விவசாயத் துறையில் மிகச் சிறப்பாக இன்னும் முன்னேற வேண்டுமென்றால், நமது நாட்டினுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு அண்டை மாநிலங்களுக்கு உணவு அனுப்புகிற சூழ்நிலையைப் பெற வேண்டுமானால், நம் நாட்டில் விவசாயத்திற்கு இன்றியமையாத இரசாயன உரத்தை நாமே உற்பத்தி செய்தால் தான் வெற்றி பெற முடியும் என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

நம் நாடு வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை அகற்றி வாழ்வதற்கு ஒரே வழி தொழில் வளத்தைப் பெருக்கிக்கொள்வது தான். அதற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளைச் சிறப்பாக ஆளுநர் அவர்கள் எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்கு மிக இன்றியமையாத யாதது சேலம் உருக்காலை. இதை மிக விரைவில் கொண்டு வா வேண்டுமென்று அழுத்தத்திருத்தமாக, மத்திய சர்க்கார் காட்டுகின்ற மெத்தனத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, உயர் மட்டத்தில் அக்கரை இருக்கிறது என்று அவருக்குத் தெரிந்ததை நமக்கு உணர்த்தியிருப்பதையும் நாம் இந்த உரையில் பார்க்கிறோம். உருக்காலை அமைய வேண்டியது மிக இன்றியமையாத ஒன்று. மாநில அரசு எல்லா மட்டத்திலும் வலியுறுத்திக்கொண்டிருப்பதால் மெத்தனம் இந்தப் பக்கத்தில் இல்லை. அந்தப் பக்கம் தான் மெத்தனம் இருக்கிறது. அந்தப் பக்கத்தில் உயர் மட்டத்தில் அக்கரை உள்ளது என்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து மெத்தனம் இங்கே இல்லை, அங்கே தான் இருக்கிறது என்று தெரிகிறது, மெத்தனம் காட்டியவர்கள் இப்போது அக்கரை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இதற்கு விளக்கமாக இருக்குமென்று நினைத்துக் கொள்கிறேன். அந்த அளவில் மத்திய அரசு மிகுந்த அக்கரை காட்டி மாநிலத்தின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு மிக இன்றியமையாததாகிய இந்த

[திரு. எம். சங்கரவிங்கம் பிள்ளை] [24th January 1972]

உருக்காலையை மிக விரைவில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று இந்த நாட்டு மக்களும், அரசும் கருதுகிறது என்று ஆளுநர் அவர்கள் உணர்ந்து அவர்களுக்கு இதை உணர்த்தியிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

இதற்கு அடுத்தாற்போல, கல்வித்துறையிலே நாம் ஆற்றவேண்டிய, செய்யவேண்டிய ஒழுங்கு முறைகளைப்பற்றி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சில விஷயங்களை எடுத்துச்சொல்ல நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்வித்துறையில், குறிப்பாக நமது வருவாயில் பெரும் பகுதியை செலவு செய்கிறோம். நமது வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் முதலிடம் கொடுத்து 100 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம். அதற்கு அடுத்த கட்டமாக இருப்பது 38 கோடி தான். இவ்வளவு செலவு செய்யப்படுவது கல்வித் துறையில் தான். நம் நாட்டின் வருங்காலம் இதோடு இணைந்திருப்பதனால், மக்கள் வாழ்வு இதோடு பிணைந்திருப்பதனால் இவ்வளவு செலவு செய்கிறோம். இந்த நிலையில் 3-வது சம்பளக் கமிஷன் அறிவித்த அறிவிப்பிலிருந்து பல நன்மைகளை ஆசிரியர் பெருமக்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதற்கு மனப்பூர்வமாக இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறோம், வணங்குகிறோம். அதில் காணப்படுகிற ஒரு சில குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஆசிரியர்கள் சார்பில் கூறிக் கொண்டேயிருக்கிறோம். அடிப்படையாக ஒரு சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதில் குறிப்பாக செலக்ஷன் கிரேடு அளித்திருக்கிறோம். இந்தச் சம்பளக் கமிஷனின் அறிக்கையை அடிப்படத்துவதற்குமுன் அரசுப் பள்ளியில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்குத் தான் செலக்ஷன் கிரேடு இருந்தது. டிஸ்டிக்ட் போர்டாக இருந்த 'பி' பிரிவில் இருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கும் இது வரை அரசுப் பள்ளியில் இருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு எந்த வித சலுகை அளிக்கப்படுகிறதோ அந்தச் சலுகை கிடைக்காமல் இருந்து வந்த தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் மற்ற எல்லாச் சலுகைகளையும் அளித்து, இந்த செலக்ஷன் கிரேடு சலுகையையும் இப்போது அளித்திருக்கிறோம். இது உண்மையில் பாராட்டத்தக்கது. ஆனால் 'ஏ' பிரிவு என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு 33 சதவீதம் செலக்ஷன் கிரேடும், 'பி' பிரிவு அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு 15 சதவீதமும், தனியார், பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு 10 சதவீதமும் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த நிலை மாறி எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான சதவீதம் ஏற்படுத்தி, அந்த செலக்ஷன் கிரேட் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை அரசு பரிசீலிக்கிறதென்று நினைக்கிறேன். அவ்வாறு பரிசீலிக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதை ஆராய்ந்து பார்த்தால், 33 சதவீதம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, 10 வருஷம், 15 வருஷம் சர்வீஸ் ஆனவர்களுக்குக் கூட செலக்ஷன் கிரேடு கிடைக்கவில்லை. கிடைக்குமென்று உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. அரசுத் துறையில் பணி செய்கின்றவர்கள் வேலைக்கு நியமிக்கப்பட்டு இரண்டு வருஷங்களுக்குள் குறிப்பிட்ட டெஸ்ட்களில் பரஸ் செய்தவுடன் 'டிராகுலரைஸ்' செய்யப்படுகிறார்கள்—ஒழுங்குபடுத்தப் படுகிறார்கள்—புரோபேஷன் டிக்ளேர் செய்யப்பட்டு சில வருடங்கள் கழித்து கன்பர்மேஷன் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் 'கன்பேர்மட்' போஸ்ட்களில் 33 சதவீதம் என்று சொல்கின்றபோது, ஒரு ஆயிரம் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இருந்தால், 500 பேர்தான் 'கன்பேர்மட்' போஸ்ட்களில் இருப்பார்கள், அதிலே 33 சதவீதம் என்கிற போது 15 சதவீதம் தான் வரும். 33 சதவீதம் என்று சொல்வது அவ்வளவு

24th January 1972] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

பொருத்தமாகவில்லை. எனவே மொத்த ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கையில் 33 சதவீதம் கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கிற முறையில் ஒருவரையும் திருப்பிப்படுத்த முடியாது. இப்பொழுது அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு 33 சதவீதம் செலக்ஷன் கிரேடு கொடுத்து விட்டோம். அதைக் கொடுத்தும் 'ஏ' பிரிவு, 'பி' பிரிவு ஆசிரியர்களில் பலவருட அனுபவமுடையவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்ற எண்ணம் வருகிறது. 'பி' பிரிவு, 'ஏ' பிரிவு, தனியார் பள்ளி என்று ஆசிரியர்களிடையே பாகுபட்ட அந்த நிலை வராமல், ஆசிரியர்கள் பணியில் சேர்ந்து பத்து வருஷங்கள் முடிந்தவுடன் அவர்களுக்கு செலக்ஷன் கிரேட் கொடுப்பது என்று முடிவு செய்தால், மிக உயர்ந்த திட்டமாக அமையும். கேரள அரசாங்கம் 12 வருஷகாலம் ஒரு ஆசிரியர் பணி செய்தால் செலக்ஷன் கிரேடு கொடுத்து விடுகிறது. பட்டதாரி ஆசிரியராகவிரும்ந்தாலும், மொழி ஆசிரியராகவிரும்ந்தாலும், செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியராகவிரும்ந்தாலும், 12 வருஷம் சர்வீஸ் ஆகிவிட்டதென்றால், அடுத்த கிரேட் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த அடிப்படையைக் கொள்ள வேண்டுமென்று நமது அரசை நான் வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மிக விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்வதென்றால், இப்பொழுது சில மாவட்டங்களில் குறிப்பாக வடஆற்காடு, சேலம், தர்மபுரி மாவட்டங்களில் ஆறு வருஷம் வேலையில் இருந்தவர்களுக்கெல்லாம் செலக்ஷன் கிரேடு கிடைத்திருக்கிறது. இந்த நிலைமை இராணாதபுரம் மாவட்டத்திலும் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஆறு, ஏழு, எட்டு வருஷங்கள் முடித்து டிஸ்டிரிக்ட் போர்ட் பள்ளிகளிலுள்ள 'பி' பிரிவு ஆசிரியர்களுக்கு செலக்ஷன் கிரேட் கிடைக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. ஆனால் அதே வகைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, திருநெல்வேலி மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், 14 வருஷங்கள் ஆனாலும் செலக்ஷன் கிரேடு கிடைக்காத நிலைமை இருக்கிறது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 15 வருஷங்கள் ஆகியும் கிடைக்காத நிலைமை இருக்கிறது. ஆக ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கு ஒரு விதமாக இது அமைந்திருக்கிறது. இது அடிப்படையில் தவறாகும். 'ரேவின்யூ டிஸ்டிரிக்ட்' என்ற அடிப்படையில் வைத்து இந்தச் சலுகைகள் கொடுப்பது என்றால்தான், இந்தத் தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. சர்வீஸ் கணக்கு வைத்துக் கொடுத்தால், இந்தச் சூழ்நிலை உருவாகாது. பத்து வருஷம் அல்லது பன்னிரண்டு வருஷம் அனுபவம் என்று ஒரு முறை வைத்துக்கொண்டு, செலக்ஷன் கிரேடு கொடுத்தால், இந்த நிலையைத் தவிர்க்கலாம். அவர்களைத் திருப்பி பண்ணுவதற்காக என்று அவ்வப்போது சதவீதத்தை உயர்த்திக்கொண்டே போனால், ஒரு முடிவும் இல்லாமல் அதுவும் பாதகத்தையே விளைவிக்கும். எப்படியோ ஆசிரியர்கள் திருப்பி அடைய முடியாத சூழ்நிலை ஒவ்வொன்றாக ஏற்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறது. எல்லா மாவட்டங்களிலும் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வருஷங்கள் சர்வீஸ் என்று வைத்துக்கொண்டு செலக்ஷன் கிரேட் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், டிஸ்டிரிக்ட் போர்டு ஆசிரியர்களை 'பி' பிரிவு ஆசிரியர்கள் என்று வைத்திருக்கின்றோம். டிஸ்டிரிக்ட் போர்டுகள் ஒழிக்கப்பட்டு பல காலம் ஆகிவிட்டது. டிஸ்டிரிக்ட் போர்டு பள்ளிகள் அனைத்தும் அரசுத்துறை பள்ளிகள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட பிறகும், அவைகள் ஸ்பெஷல் ஆபீசர் நிர்வாகத்தின் கீழ்தான் இருந்து வந்தன. 1970-ல் டிஸ்டிரிக்ட் போர்ட் பள்ளிகள் அரசுப் பள்ளிகளோடு இணைந்தன. இண்டக்ரேஷன் அல்லது இணைப்பு என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதுதான் 'பி' விங்க் என்பது. முழு அளவில் அரசு ஊழியர்கள் என்ற நிலைமை ஏற்படுத்தாமலேயே வைக்கப்பட

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [24th January 1972]

டார்கள் அந்த ஆசிரியர்கள். அவர்களுக்கு உயர்வு கிடைத்தால் 'ஏ' பிரிவில் உள்ளவர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படுமென்று அச்சம் இருந்தது. வேலைபிடி சேர்ந்த நாளைக் கணக்கிட்டு எல்லா அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் சர்வீஸ் இண்டகிரேஷன் கொடுத்தால், எந்த விதமான பாதகமும் யாருக்கும் ஏற்படாது. எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் 2:1 என்ற ரேஷியோவில் செலக்ஷன் கிரேடு பதவி உயர்வு கொடுத்தால், மூன்று ஆசிரியர்கள் இருந்தால், ஒருவர் செலக்ஷன் கிரேட் பெறும் வாய்ப்பு இருக்கும். அது 33 சதவீதம் ஆகும். ஆகவே அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களை மட்டும் தனிப்படுத்திப் பார்க்கக் கூடாது. எல்லா ஆசிரியர்களையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்தால் எண்ணிக்கையிலும். அதற்கேற்ப 2:1 விதித்ததில் பதவி உயர்வு அளித்தல் வேண்டும். அதல்லாமல் அவ்வப்போது ஏதாவது செய்துகொண்டிருந்தால், அது திருப்தியளிக்காது. பூர்ணமாக ஒன்றிணைப்பது, கம்பிளீட் இண்டகிரேஷன் ஒன்று தான் சரியான வழி என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அரசு ஊழியர்கள் என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், 'ஏ' பிரிவில் இருக்கின்றவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சலுகைகள் 'பி' பிரிவில் உள்ளவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை என்ற ஒரு நிலை இருக்கின்றது. இதனை மாற்ற வேலையில் சேர்ந்த நாளைக் கணக்கிட்டு இண்டகிரேஷன் செய்வதுதான் சரியான வழி.

அடுத்தபடியாக, இந்தப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டாவது ஊதியக் குழு அளித்துள்ள சம்பள விதிதங்களைப் பொறுத்த வரையில், மேலும் புனர் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு ஆரம்பச் சம்பளம் ரூபாய் 275 என்று நிர்ணயம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து விட்டு மூன்று ஆண்டுகள் சிவில் இன்ஜினீயரிங், மெக்கானிகல் இன்ஜினீயரிங், டிப்ளமோ கோர்ஸ் படித்து விட்டு வருகிற டெக்னிகல் அபிஸ்டெண்டுக்கு ரூ. 325 ப்ளஸ் ரூ. 25 என்று சம்பளம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து விட்டு, பி.யூ.ஸி. ஒரு வருஷம் படித்துவிட்டு, மூன்று வருஷம் பி.ஏ. படித்து ஓராண்டு காலம் பி.டி. படித்து விட்டு வருகிறவர்களுக்கு ரூ. 275 சம்பளம் வைத்திருப்பது அவர்களுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியையும் அதிருப்தியையும் அளிக்கிறது. வருங்கால இளைஞர் சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்பில் இருக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு இந்த மாதிரியான அதிருப்தி இருப்பது கூடாது. டெக்னிகல் அபிஸ்டெண்டுகளுக்குக் கொடுக்காமலிருந்தால் கூட, இப்பொழுது இருக்கும் அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்காது. அந்த அதிருப்தியைப் போக்கிட வேண்டியது அரசின் கடமையாகும். இந்த நிலைமையை எல்லாம் புனர் பரிசீலனை செய்தாக வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அரசுக்கு மிக அழுத்தமாக எடுத்துக்கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதைப் பரிசீலனை செய்து அவர்களுக்கு நியாயம் வழங்கியாக வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் ரூபாய் 250. அவர்கள் பதவி உயர்வு பெறுகின்றபோது 250-க்கு மேல் பெறுகிறார்கள். ஒரு சிலர் இப்படி இருக்கின்ற நிலைமையை மாற்ற வேண்டும். பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு 'ஸெலக்ஷன் கிரேடு' என்று வரும்போது, ரூ. 275 விருந்து ரூ. 400 கிடைக்கிறது. ரூ. 125 வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆனால் ஸெகண்டரி கிரேடு

24th January 1972] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 210 ஆரம்பம். இவர்கள் செலக்ஷன் கிரேடுக்கு வருவதற்கு முன்பே ரூ. 250/260 சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். உண்மையில் இவர்களுக்கு ஸெலக்ஷன் கிரேடு என்று வரும்போது இவர்களுடைய சம்பளம் கீழேதான் கொண்டுபோகப்படுகிறது. வாங்குகிற சம்பளத்தில் குறைவு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று போதிய பாதுகாப்பு இருப்பதால், இவர்கள் பிழைத்திருக்கின்றார்கள். யாராவது ஸெலக்ஷன் கிரேடு கிடைத்த ஆசிரியர்களை எங்கேயாவது பார்க்கும்போது நமது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்தால்கூட, அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேட்கப்படுகின்றார்கள். எனவே அவர்களுக்கு ஸெலக்ஷன் கிரேடு சம்பளம் ரூ. 300 ஆவது நிர்ணயிக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்த அரசின் மிக வன்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த 'பி' பிரிவு கழகப் பள்ளி ஆசிரியர்களில் ஸெலக்ஷன் கிரேடு ஆசிரியர்களில் சிலருக்கு கெஸ்டட் போஸ்டு கொடுத்திருக்கின்றார்கள். மாநிலம் முழுவதற்குமாக 80 ஸ்தானங்கள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இதை மாவட்டத்திற்கு இவ்வளவு என்று இலக்கு வைத்து பிரித்துக்கொடுத்திருக்கின்றார்கள். பதவி உயர்வும் மாவட்ட மட்டத்திலேயே பரிசீலனை செய்து கொடுக்கப்படுகிறது. எப்பொழுதும் கெஸ்டட் போஸ்டுக்கு நபர்களை நியமிக்கும்போது, ஸெலக்ஷன் (தேர்வு) மாநில ரீதியில்தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர, மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம் என்று பிரித்துக்கொடுப்பது தவறானதாகும். பள்ளி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒவ்வொரு கருத்தைச் சொல்லுவார்கள். ஒரு சிலர் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். இன்னும் சிலர் இப்படித்தான் கொள்கை இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள்.

திரு. சா. கணேசன் : எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு பிறகு உங்கள் இஷ்டப்படியே செய்யுங்களேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : எனவே கெஸ்டட் போஸ்டு மாநில அளவில்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் முறை. மாநில ரீதியில் லீனியாரிடியைப் பார்க்க வேண்டும்.

திரு. டி. சந்தோஷம் : இதில் நீதியைப் பார்த்து ஒரு முடிவெடுப்பது யாருக்கும் நஷ்டமாக இருக்காது. நீதி மன்றத்தில்கூட ஒவ்வொரு வழக்கிலும் ஒவ்வொரு விதமாக வாதாடுவார்கள். ஆனால் நீதியின் அடிப்படையிலேயே முடிவெடுப்பார்கள். அது போல ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக முறையை வகுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னாலும், அரசாங்கம் நீதியின் அடிப்படையில் முடிவெடுக்கலாம். அப்படிப் பார்க்கும்போது, நிச்சயமாக இது மாவட்ட ரீதியாக இல்லாமல் மாநில ரீதியாக அமைவதுதான் நல்லது. இதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : வேறு எந்தத் துறையிலும் கெஸ்டட் போஸ்டுக்கு மாவட்ட ரீதியில் கொடுப்பது கிடையாது. இன்னும் சொல்லப் போனால், வேறு எந்த மாநிலத்திலும்கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு முறை இருக்க முடியாது என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். எனவே இது மாநில அளவில் வைக்கப்பட வேண்டும் என்று மிகப் பணிவோடு, ஆனால் வன்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை அரசு பரிசீலனை செய்து நீதி வழங்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [24th January 1972]

இப்போது தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நாம் எல்லாச் சலுகைகளையும் வழங்கியிருக்கிறோம். ஆனால் அவர்களுக்கு வேலைப் பாதுகாப்பு மட்டும் இல்லாமல் இருக்கிறது. இதற்கும் ஒரு சட்டத்தினைக் கொண்டுவந்து விட்டால், அது அவர்களுக்குச் செய்த பெரிய நன்மையாக இருக்கும். மேலும் டிபார்ட்மெண்டல் டெஸ்டிகள் அனைத்தையும் 'பாஸ்' செய்துவிட்ட 'க்வாலிபைடு' தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியாக பதவி உயர்வு கொடுப்பதற்கான வழி முறைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் டி.இ.ஓ. பதவிகளில் ஒரு ஒதுக்கீடு—ஒரு 25 சதவிகிதமாவது ஒதுக்கீடு செய்திட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் தனியாக எஜுகேஷனல் சர்வீஸ் ஒன்றை ஆரம்பிக்கவேண்டும். இந்தியன் அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் சர்வீஸ் ஐ.ஏ.எஸ், இந்தியன் போலீஸ் சர்வீஸ், ஐ.பி.எஸ்., இந்தியன் பாஸ்ட் சர்வீஸ் என்று இருப்பது போல, இந்தியன் எஜுகேஷனல் சர்வீஸ், ஐ.இ.எஸ். என்று ஒன்றையும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நமது அரசு மத்திய அரசுடன் தொடர்பு கொண்டு இதை ஏற்படுத்த முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதை ஏற்படுத்தி, அதற்கான தேர்வுகளை எழுத ஆசிரியர்களுக்கு வாய்ப்பினை அளிக்க வேண்டும். சொல்லப்போனால் அவர்களுக்குத்தான் முதல் சலுகை என்று அறிவிக்கப்பட வேண்டும். பி.ஏ., எம்.ஏ., படித்து பட்டம் பெற்று ஆசிரியர்களாக குறைந்தது மூன்று அல்லது நான்காண்டுகாலம் பணியாற்றியவர்கள்தான் இந்தத் தேர்வுகளை எழுத வேண்டுமென்ற விதியினை ஏற்படுத்தலாம். இப்படிப்பட்டவர்கள் பள்ளி அனுபவத்துடன் இந்தியன் எஜுகேஷனல் அட்மிஸ்ட்ரேட்டிவ் எக்ஸ்பீரியன்ஸையும் அடைய முடியும். இதனால் கல்வி இலாகா நிர்வாகம் திறம்பட முடியும்.

இப்போது தகுதி பெற்ற இரண்டாம் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் நாம் முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர் பதவி வழங்கியிருக்கிறோம். இப்போது அந்த மாதிரி இரண்டாயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு, தமிழாசிரியர்களுக்கு வழங்குவதாக முடிவெடுக்கப்பட்டு, 1800 கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் 200, போஸ்டிகள் கொடுக்கப்பட இருக்கின்றன. மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இன்னும் வேண்டுமானாலும்கூடத் தருகிறேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார். இவ்வளவு தாராளமாகப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் நிலைமை உயர்ந்தது என்பது எந்தக் காலத்திலும் இல்லை. இது ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு பொற்காலம் என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. இப்படிப்பட்ட சலுகைகள் எல்லாம் பிற மொழி ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது இந்தி ஆசிரியர்கள் இல்லை. ஆனால் சில மாவட்டங்களிலே குறிப்பாக கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் சில இடங்களிலே மலையாளம் ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். தெலுங்கு ஆசிரியர்களும் ஒரு சில மாவட்டங்களிலே இருக்கின்றார்கள். ஸமஸ்கிருத ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை மிகக் குறைவையாகும். இப்போதே 200 போஸ்டிகள் இருக்கின்றன. எனவே இவர்களுக்கும் கொடுத்தால் அனைவருக்கும் ஒரு உண்மையான திருப்தி ஏற்படும். அதிகச் செலவு ஒன்றும் இதனால் ஏற்படப்போவதில்லை. எனவே இதைக்கொடுக்க அரசு முன்வர வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

24th January 1972] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

அடுத்து, கல்லூரிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் சலுகைகளைப் பொறுத்த மட்டில் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட கல்லூரிகளுக்குத்தான் அதிக உதவிகளையும் சலுகைகளையும் கொடுக்க வேண்டும். இன்றைக்கு கல்வித் துறையில் தனியார் கல்லூரிகள் பெரும் சேவையாற்றுகின்றன. அதைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. பல கல்லூரிகள் இன்றைக்குத் தோன்றி புதிதாக புகுமுக வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கின்றார்கள். பழைய கல்லூரிகளில் உள்ள புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களுக்கு சம்பள உதவித் தொகை ரூ. 80 வீதம் அரசு கொடுக்கின்றது. ஆனால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கல்லூரியில் மாணவர் ஒன்றுக்கு ரூ. 50 என்றுதான் கொடுக்கின்றார்கள். இது புதிய கல்லூரிகளை மிகமிக பாதிக்கின்றது. உண்மையில் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள கல்லூரிகளுக்குத்தான் அதிகமான உதவி தேவை. “வெல் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட்” கல்லூரிகளுக்குச் சற்று குறைத்துக்கொடுத்தாலும், அவை தன்காலில் நிற்பதற்கு சக்தி பெற்றவையாக இருக்கின்றன. எனவே இதை அரசு பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நமது அரசு ஐந்து ஏக்கர் வரை நில வரியை ரத்து செய்திருக்கிறது. பாராட்டுகின்றேன். ஆனால் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உயர் மட்டத்தில் உள்ள ரெவின்யூ அதிகாரிகள் என்ன சொல்லுகின்றார்கள் என்றால், “Dry components of the first five acres” அதாவது புஞ்சை நிலத்திற்குத்தான் அந்த வரி விலக்கு பொருந்தும். நஞ்சை நிலத்திற்கு இல்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படி வருமானால், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஒவ்வொரு விவசாயியும் ஏக்கருக்கு 700 ரூபாய் என்ற அளவில் கட்ட வேண்டியவரும். அவர்கள் கடந்த பத்து பதினைந்து ஆண்டுகாலமாக திருவிதாங்கூர்-கொச்சி இராஜ்யத்திலிருந்த காரணத்தினால், நிலவரி இன்றி இருந்த சலுகைபற்றிய சில தகராறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றபடியால், கட்டாமல் இருக்கின்றார்கள். இப்போது இப்படிப்பட்ட ஒரு விளக்கம் சொன்னால், இது மிகவும் சிக்கலான பிரச்சனையாகிவிடும். எனவே அரசு இதைப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே ரயத்வாரி விஸ்டம் இந்த ஆண்டு முதல் அமுலுக்கு வருகிறது. முதல் ஐந்து ஏக்கருக்கு வரியில்லை என்று சொல்லவில்லை. புஞ்சைக்கு அடிப்படைத் தீர்வையை ரத்து செய்தது போல, நஞ்சைக்கும் ரத்து செய்திருக்கிறோம் என்றுதான் அர்த்தம். அடிப்படைத் தீர்வையை ரத்து செய்திருக்கின்றோம் என்றால், அது எல்லா மாவட்டத்திற்கும் பொருந்தும். ரயத்வாரி முறை அங்கே வரும்போது இதுவும் அங்கே அமுலாகும். மற்ற மற்ற வரிகள் அதாவது தண்ணீர் வரி, மற்றும் பெட்டர் மெண்டு வரிகள் இருந்தால், அவற்றைத் தள்ளுபடி செய்வதாக எப்போதும் சொல்லவில்லை. இப்போது கூட தமிழ் நாட்டில் ஐந்து ஏக்கர் நஞ்செய்க்கு வரி இல்லை என்று சொன்னால், அடிப்படைத் தீர்வை இல்லை என்றுதான் பொருள். “பேஸிக் டாக்ஸ்” இல்லை என்று தான் சொல்லியிருக்கிறோமே தவிர, வரியில்லை என்று சொல்லவில்லை. முதல் ஐந்து ஏக்கர்களுக்கு எல்லா விலக்கும் உண்டு என்று கிடையாது. ஐந்து ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்கு அடிப்படை வரி இல்லை என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறோம்..

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை: தலைவரவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவாகச் சொன்னார்கள், 5 ஏக்கருக்கு அடிப்படை வரி இல்லை என்று. அதைத் தான் நாங்களும் எதிர்பார்க்கிறோம். தண்ணீர் வரி, செஸ்,

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [24th January 1972]

பஞ்சாயத்து செஸ் எல்லாம் கொடுக்கவேண்டியது தான். வெவ்வேறு போர்டு மெம்பரின் விளக்கம் 'டிசை காம்போனன்ட்' என்பதாகும்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: டிசை காம்போனன்ட் என்றால் நஞ்சை, புஞ்சைக்கு விதிக்கப்படுகிற வரி, மண் தாத்தை வைத்துப் பிரித்திருக்கிறார்கள். அது மாவட்டத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி வித்தியாசப்படும். புஞ்சைக்கு என்ன வரி இருக்கிறதோ அதோடு கூட வாட்டர் டாக்ஸ்-ம் சேர்த்துதான் நஞ்சைக்கு வரியாகிறது. அடிப்படை வரியை நீக்கினால், வாட்டர் டாக்ஸ்தான் மீதம் இருக்கும். நஞ்சைக்கு வரி என்று தனியாக இல்லை. டிசை காம்போனன்ட்-ஐ நீக்குகிறோம் என்றால், அடிப்படை வரியை நீக்குகிறோம் என்று பொருள். வரியை எடுத்துவிட்டால், வாட்டர் டாக்ஸ், செஸ் மட்டும் வரும்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை: உதவித் தலைவரவர்களே, அடுத்த நான் மிகவும் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புவது, மதுரையை இரண்டாவது தலைநகரமாக ஆக்க வேண்டும் என்பது தென் மாவட்டங்களின் கோரிக்கை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுதந்திராக் கட்டித் தலைவர் அவர்கள் கூட மிக அழகாகச் சொன்னார்கள். அதிகாரம் எல்லா மாவட்டங்களிலேயும் இருக்க வேண்டும். அறிவிக்கத் துறைத் தலைமை அலுவலகம் சென்னையில் ஏன் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். ஒவ்வொரு இலாகாவின் தலைமையும் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலே இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் சொன்னார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த வாதத்தின் அடிப்படையாக, தென் மாவட்டங்களுக்கு ஒரு செகண்ட் கேபிடல்-ஆக மதுரையை ஆக்க வேண்டும். ஒரு பிரச்சினைக்காக 500 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள சென்னைக்கு, நாங்கள் எல்லாம் சட்டசபைக் கூட்டத்துக்காக இங்கேயிருக்கிறபோது, ஒருவர் வருவதென்றாலே ரூ. 100 அல்லது ரூ. 150 செலவாகும். ஒரு ஆசிரியர் அல்லது சாதாரண ஆள் இப்படி வருகிறபோது, நாங்கள் திரும்பிப் போய்விட்டால், அவருக்குத் திட்டப்பட்ட தான். எங்கு தங்குவார்கள்? யாரைப் பார்த்துச் சொல்ல முடியும்? போய்விட்டுத் திரும்பவும் வா வேண்டும்.) தொலைவில் தலைநகர் இருப்பதால், அவல நிலை இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு இலாகாவைக் கொண்டுபோனால், அதுவும் ஓர் கிங் அரேன்ஜ் மெண்டுக்குச் சரியாக வராது. சட்டசபை செக்டரேரியட் இருக்கிற இடத்தில் தான் மற்றத் தலைமை அலுவலகங்கள் எல்லாம் இருப்பது நன்மையாக இருக்கும். "ஸெகண்ட் கேபிடல்" என்று மதுரையை வைத்தால், கல்வி இலாகாவைப் பொறுத்தவரை, அதிலே 2 அல்லது 3 ஜூனியர் டைரக்டர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களிலே ஒரு ஜூனியர் டைரக்டரை மதுரையில் வைக்கலாம். அவர் தென் மாவட்டங்கள் நான்கையும் பொறுத்தவரையில் எல்லா விஷயங்களையும் பார்த்துக்கொள்ளலாம்; அதற்கு மேல் அப்பீல் செய்து கொள்வது என்றால் மட்டும் டைரக்டரிடமோ அல்லது செக்டரேரியட்டிலுமோ வந்தால் போதும். இதனால் இரண்டு விதமான நன்மைகள் உண்டாகும். ஒன்று அந்த மக்களுக்கு ஏற்படும் நன்மை. அடுத்தது சென்னையில் இருக்கிற இட நெருக்கடி தீரும், ஹோட்டலில் இருக்கிற கூட்டம் குறையும். "வி" டைப் காப்பி குடிக்கவேண்டிய சூழ்நிலை வராது. இது என்னுடைய அழுத்தமான கருத்து. இப்போது அவசியமில்லாமல் புறப்பட்டுவந்து சென்னையைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் பலர். நாங்கள் சொல்லி விடுகிறோம், இந்தக் காரியம் நடக்காது என்று. "நாங்கள் வருகிறோம், நீங்கள் கொஞ்சம் முயற்சியுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

24th January 1972] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

நாங்களும் சரி என்று சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். இல்லாவிட்டால், ஓட்டு கிடைக்காது. அவர்கள் வந்து வீணாகச் சென்னையைச் சுற்றிவிட்டுப் போகிறார்கள். இதற்குப் பதில் அவர்கள் மதுரையைச் சுற்றிக்கொண்டு இருந்தால் அதிகச் செலவாகாது. “ஸெக்ஸ்ட் காபிடல்” என்று மதுரையை ஆக்கி அங்கே எல்லா இலாக்காக்களிலிருந்தும் ஜாயின்ட் டைக்டர் அளவில் ஒரு அதிகாரியை வைத்து அவருக்கு அதிகாரமும் கொடுத்தால், அங்கேயே பல காரியங்கள் முடிந்துவிடும். அதற்குப் பிறகு அப்பில் செய்வது என்றால், செக்ரடேரியட் லெவலில் இருக்கலாம். கோயம்புத்தூரில் வேண்டும் என்று பின்னால் அவர்கள் கேட்டால், அதுபற்றி அப்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம். இதற்கு முன்னாலேயே கூட நானும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. டி. சந்தோஷம் அவர்களும் வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். சட்டக் கல்லூரி மதுரையில் வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறோம். ஹைகோர்ட் பெஞ்ச் ஒன்று அங்கே வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். மற்ற எல்லா வசதிகளையும் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறோம். அதையே திரும்பவும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் தொழில் வளத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தொழில் பரவினால்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறையும் என்பதை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கும் இடத்திலேயே அந்த மூலப் பொருள் சம்பந்தமான தொழிலை நிறுவவேண்டியது அவசியமாகும். தமிழ் நாட்டிலேயே ரப்பர் கிடைக்கும் மாவட்டம் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தான். அங்கே இருக்கிற ரப்பர் தான் இந்தியாவிலேயே முதல் தரமானது; அங்கேயிருந்து கல்கத்தா, மற்றப் பகுதிகளுக்கு ரப்பர் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்தப் பகுதியில், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில், ஒரு ரப்பர் தொழிற்சாலையை, பப்ளிக் செக்டாரில், பொதுத் துறையில், ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பொதுத் துறையை நாம் சிறப்பாகக் கொண்டு வருகிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவுதான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முடியுமே தவிர, தனியார் துறையால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முடியாது என்பது என்னுடைய அழுத்தமான கருத்து. அவர்கள் நினைத்த மாதிரி ஸாபம் அடிக்க தனியார் துறையை அரசு விடவில்லையென்றால், அவர்களே ஸ்ட்ரெக்கைத் தாண்டிவிட்டுவிடுவார்கள். அவர்களுக்கு நாட்டின் நன்மையைப்பற்றி அக்கறையில்லை. தாங்கள் மட்டும் வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள், அளவுகடந்த லாபம் வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அரசோ சமுதாய அமைப்புகளோ இவர்களது கொள்கை இலாப நோக்கிற்குத் தடை விதித்தால், நமக்கு வேண்டாம் இந்தத் தொல்லை என்று தொழிலை நிறுத்திவிடுவார்கள். பொதுத் துறை வளர்ந்தால் தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முடியும். பொதுத் துறை லாபத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல. வேலை வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இயங்க வேண்டும். ஒன்றே ஒன்று நமக்குப் பற்றாக்குறையாக இருப்பது, நாணய மான தொழிலாளர்கள், நாணயமான நிர்வாகிகள், நாணயமான தொழில் அமைப்பு. இதனை நாடு முழுவதும் உணர வேண்டும். கல்வி நிலையங்களிலே பயிலும் இளம் உள்ளங்களில் நாணயத்தின் அவசியம், பொதுத் துறையின் இன்றியமையாமை, இந்த நாடு நம்முடைய நாடு என்ற உணர்வு இவைகளை நிலைக்களனாகத் தேக்கி வைப்பதில்தான் நாடு முன்னேற்றம் காண முடியும். 10 வருஷத்தில் நாம் எதிர்நோக்கும் நிலை உருவாகும் என்று நான் நம்பு

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [24th January 1972]

கிறேன். மாணவர்களோடு இளம் பிஞ்சு உள்ளங்களோடு 25 ஆண்டுகளாகப் பழகிவருகிறேன். 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அவர்கள் உள்ளத்தில் இருந்த உணர்வைவிட இப்போதுள்ள மாணவர்கள் உள்ளத்தில் இருக்கிற நாட்டுணர்வு பொது உணர்வு அதிகமாக இருக்கிறது என்பதை நாங்கள் உருப் படியாக காண முடிகிறது. ஆனால் அதை முறைப்படுத்தி, செம்மைப் படுத்தி வளர்ப்போமானால், பொதுத் துறை நிச்சயமாக வெற்றி பெறும். அதன் மூலமாகத்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கி எல்லா நன்மைகளையும் அடைய முடியும் ஆகவே இதை மிக விரைவில் மாவட்டந்தோறும் ஊக்குவித்துக்கொண்டு வர வேண்டும். பொதுத்துறையின் வெற்றிக்கு யார் இடையூறு செய்தாலும் தண்டிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் எங்கள் சொந்தக்காரர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு எங்களைப் போன்ற பிரதிநிதிகள் இடையூறு செய்யக் கூடாது. நான் இத்தகைய சிபார்சு செய்ததுமில்லை, சிபார்சு செய்யப் போவதில்லை. நாடு நல்ல முறையில் உருவாகி வருகிறது. இந்த அளவில் ஆளுநர் உரை மிகச் சிறப்பாக வருங்காலத்தில் எப்படிச் செயல்பட வேண்டுமென்று கோடிட்டு காட்டுகிற சூழ்நிலையில் இருப்பதற்கு நான் நன்றி தெரிவித்து நண்பர் உறுப்பினர் திரு. தங்கராண்டியன் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து அமைகிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

VI. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. STATUTORY RULES AND ORDERS.

* 1. Notification issued with G.O. Ms. No. 1137, Labour (Housing), dated the 7th September 1971, regarding rules for the control and management of properties of the Tamil Nadu Slum Clearance Board. [Laid on the table of the House under section 72 (2) of the Tamil Nadu Slum Areas (Improvement and Clearance) Act, 1971 (Tamil Nadu Act 11 of 1971).]

* 2. Notification issued with G.O. Ms. No. 2900, Home, dated the 24th October 1970, in regard to amendments to the Madras Denatured Spirit Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959. [Laid on the table of the House under section 54 (3) of the Tamil Nadu Prohibition Act, 1937 (Tamil Nadu Act X of 1937).]

* 3. Notification issued with G.O. Ms. No. 1821, Home, dated the 27th July 1970 in regard to amendment to the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959. [Laid on the table of the House under section 54 (3) of the Tamil Nadu Prohibition Act, 1937 (Tamil Nadu Act X of 1937).]

* 4. Notification issued with G.O. Ms. No. 2488, Local Administration, dated the 11th November 1971, regarding 'constitution of a municipality with the name of Maduranthakam, the